கல்வெட்டு

சிறப்பிதழ்

KALVETTU

திருவள்ளுவராண்டு 2037 (விய ஆண்டு) வைகாசித் திங்கள்

சிந்துவெளி எழுத்துப் பொறிக்கப் பெற்ற கைக்கோடரி
(செம்பியன் கண்டியூர்)

கல்வெட்டு - காலாண்டிதழ் : 70 (ஏப்ரல் 2006)
தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறை

புதிய கற்காலக் கருவியில் சிந்துவெளி எழுத்துக்கள்

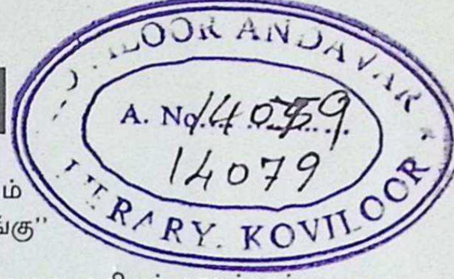
கல்வெட்டுச் சிறப்பிதழ் - 70

	உள்ளே	பக்கம்
1.	Preface – T. S. Sridhar, I.A.S, Special Commissioner	1
2.	அண்மைக்கால அரிய தொல்லியல் கண்டுபிடிப்பு – தி.ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இ.ஆ.ப., சிறப்பு ஆணையர்	3
3.	கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டம் – அர. வசந்த கல்யாணி	6
4.	செம்பியன் கண்டியூரில் கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிப்பும் காவிரிக்கரை நாகரிகத்தின் சிறப்பும் – கோ. முத்துசாமி	12
5.	பாராட்டுக் கடிதம் – திரு. வை. சண்முகநாதன், ஆசிரியர், செம்பியன் கண்டியூர்	17
6.	Monthly lecture - A recent Landmark Archaeological discovery - Power Point Presentation	18
7.	2006 - ஏப்ரல் மாதத் திங்கட் பொழிவு - கூட்டக் குறிப்புகள் – முனைவர் ஆ. பத்மாவதி	26
8.	Geological aspects of rocks used in stone implements – M. S. Ashok Deen, S. Sreekumar.	30
9.	தஞ்சைப் பகுதியின் தொல்லியல் வரலாறு – கி. ஸ்ரீதரன்	34
10.	Monuments and museums of Thanjavur district – R. Narayanan	39
11.	A brief note on Indus valley civilization	44
12.	Rock art and Indus valley symbols in Tamilnadu – T.S. Sridhar, I.A.S, S. Vasanthi	48
13.	தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் சிந்துவெளிக் குறியீடுகள் முனைவர் சு. இராசகோபால்,	53
14.	புதிய கற்காலக் கருவியில் சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இ.ஆ.ப., முனைவர் நா. மார்க்சிய காந்தி	56
15.	அறிஞர்களின் கருத்துரைகள் - புதிய கற்காலக் கருவி கண்டுபிடிப்பு பற்றிய நாளிதழ் செய்திகள் - கருத்துகள் - தொகுப்பு: ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி	62

தங்கம் தென்னரசு
பள்ளிக் கல்வித் துறை அமைச்சர்
தலைமைச் செயலகம்
சென்னை - 600 009

நாள் : 27-5-2006

வாழ்த்து மடல்

''எங்கள் வாழ்வும் எங்கள் வளமும்
மங்காத தமிழென்று சங்கே முழுங்கு''

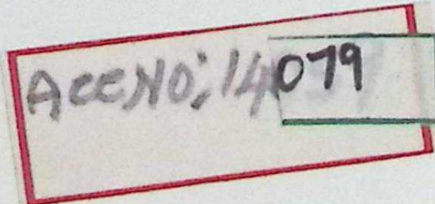
மங்காத தமிழ், மாப்புகழ் கொண்ட தமிழ் - இதன் வளம், பழமை அறியக் காலத்தால் மிகவும் முற்பட்ட ஓர் அரிய சான்றினைக் கண்டுபிடித்த தொல்லியல் துறைக்கு என் பாராட்டுகள். தமிழ் செம்மொழி என்பதற்கு முதன்மைச் சான்றாகக் காட்ட வேண்டியது எழுத்துப் பழமை. தமிழ் மொழியின் அந்த எழுத்துப் பழமையினை அறிவியற்பூர்வமாக எடுத்துக்காட்டும் வகையில் புதிய கற்காலக் கருவியான கைக்கோடரியிலே சிந்து சமவெளி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளதைக் கண்டறிந்த தொல்லியல் துறையினைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் என்றும் மறவாது. உலக அரங்கில் தமிழுக்குத் தலைமைசான்ற சிறப்பினை அளித்த துறையின் சீரிய பணிக்கு உலகத் தமிழ் மக்கள் அனைவரது சார்பிலும் வாழ்த்துகள். இளமையோடும், தனித்தன்மை கெடாதும் நின்று நிலவிவரும் தமிழ் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது என்பதை அறியும்போது கன்னித்தமிழுக்கு இத்தனை முதுமையா என்ற வியப்பு மேலிடுகிறது.

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்திலும் கல்லில் எழுத்தறிவைப் புலப்படுத்தியது தமிழினம் என்ற செய்தி தமிழ்ச் சான்றோர்க்கும், தமிழ் வரலாற்று ஆய்வாளர்களுக்கும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியினையும் பெருமையினையும் அளிக்கின்றது.

மேலும் இவ்வரிய வரலாற்றுத் தரவினைப் பல பரிமாணங்களில் துறை அலுவலர்களும், அறிஞர்களும் ஆய்வு செய்து அக்கருத்துகளெல்லாம் தொகுக்கப் பெற்றுக் **''கல்வெட்டு''**ச் சிறப்பிதழாக வெளியிடப்படுவது பாராட்டுக்குரியது.

தொல்லியல் துறையில் இத்தகு மகத்தான பணிகள் சிறக்க என் வாழ்த்துகள்.

தங்கம் தென்னரசு

கற்காலக் கைக்கோடரியினை மாண்புமிகு முதலமைச்சர் 15.05.06 அன்று நேரில் பார்வையிடுகிறார். உடனிருப்பவர் தொல்லியல் துறை சிறப்பு ஆணையர் திரு. தி.ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர்

"திராவிடப் பண்பாடு நாடு முழுவதும் பரவியிருந்தது. மயிலாடுதுறை அருகே கண்டியூரில் அண்மையில் கண்டெடுக்கப்பட்ட பொருள்கள் சிந்துவெளி நாகரிகம் முழுவதும் திராவிட நாகரிகம் பரவியிருந்தது; தமிழர் நாகரிகமாக இருந்தது என்பதைத் தொல்லியல் வல்லுநர் ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தகைய தமிழை வாழ வைக்கச் சபதம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்."

- கலைஞர் மு. கருணாநிதி, தினமணி - 05-05-2006

6 - 4

PREFACE

7th April 2006 - A red - letter day in the history of the Department. That was the day when Archaeologists and Epigraphists of this department deciphered the symbols on the Neolithic tool as Indus script and everybody is now jumping with joy!

Soon after joining the department as Special Commissioner, I launched the *"Intensive Epigraphy Campaign"* from September 2004, involving all the technical officers of the department. The campaign included village survey, field visit to temples, copying and decipherment of epigraphs and publication of as yet unnoticed inscriptions. It was an outstanding success as can be seen from the results [details in the article]. During that campaign, two important polished Neolithic hand axes have bcen recovered from the garden of Thiru V. Shanmuganathan Tamil teacher of Sembiyankandiyur, near Kuttalam, Mayiladuturai taluk of Nagapattinam District by Thiru G. Muthusamy, Curator of Tranquebar Museum. This was mentioned by me during the monthly lecture held on 28th April 2006.

It is noteworthy that this is the first time in the country that Indus symbols have been encountered on a Neolithic stone tool. The perfect resemblance with Harappan script is quiet fascinating and important from the Archaeological point of view. This type of symbol has been noticed earlier in the Rock paintings and the Megalithic potteries only.

Four Harappan symbols have been idcntified from the stone axe by Dr. N, Marxia Gandhi, Assistant Superintending Epigraphist and Dr. S. Rajagopal, Senior Epigraphist as "No, 48, 342, 367, 301" respectively as per the "Concordance" of Iravatham Mahadevan. While the fiıst two symbols have been incised by making dots continuously, the next two are line engraving. It could be inferred that the symbols were written from left to right as seen from the thrust given in the beginning and the larger size of the scripts, which decrease slowly to the right.

The decipherment of the department has been confirmed by Thiru Iravatham Mahadevan, a noted Indus script expert. His

considered opinion forms part of this monograph. It can be safely concluded that the tool belongs to the period between late Neolithic and pre-Iron age i.e. between 2000 BC and 1000 BC approximately 1500 BC.

On this momentous and joyous occasion, I wish to record our sense of satisfaction in having discovered this outstanding artefact, which can be rightly called the *"discovery of the century"*. We take pleasure in documenting our find for the benefit of students of archaeology and history. This special issue contains a number of articles on subjects as diverse as geology, history, archaeology, epigraphy etc., of the discovery.

It is also illustrated and contains diverse comments by various scholars. Of course, this is preliminary disclosure; more work such as SEM, X-Ray Diffraction and others geological tests have to be done to confirm the initial findings. Thereafter, we propose to hold an International Seminar in which scholars would deliberate on this important subject. I am sure all research students as well as the general public would greatly benefit from this effort.

T. S. SRIDHAR, IAS,
Special Commissioner

Date : 15-5-2006

அண்மைக்கால அரிய தொல்லியல் கண்டுபிடிப்பு

தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இஆப.,
சிறப்பு ஆணையர்

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை தனது தொழில்நுட்ப அலுவலர்கள் அனைவரையும் ஈடுபடுத்திக் கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தினை 2004 செப்டம்பர் முதல் செயல்படுத்தி வருகிறது. அத்திட்டத்தின் கீழ் நாகப்பட்டினம் மாவட்டம், மயிலாடுதுறை வட்டம் செம்பியன்கண்டியூரில் பிப்ரவரி 2006ல் மேற்கொண்ட கள ஆய்வில் சிறப்புக்குரிய இரண்டு புதிய கற்காலக் கைக் கோடரிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இச்சிற்றூர் குத்தாலத்தி லிருந்து திருமணஞ்சேரி செல்லும் வழியில் வடக்கே மூன்று கிலோ மீட்டர் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. மேற்சொன்ன இரு புதிய கற்காலக் கைக்கோடரிகளில் ஒன்றில் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட (கி.மு. 1500) மொஹஞ்சதாரோ - ஹரப்பா பண்பாட்டுக் கால எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது தெரியவந்தது. இச்செய்தியைத் துறையின் ஏப்ரல் மாத திங்கட்பொழிவின் போது (28-4-2006) என்னால் அறிவிக்கப்பட்டது.

இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாகக் கண்டுபிடிக்கப் பெற்ற கல்வெட்டுப் பொறிப்புடன் காணப்படும் கல்லாயுதம் இது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அதிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துகள் சிந்து சமவெளி நாகரிக எழுத்தமைதியில் இருப்பது மிகுந்த சிறப்புக் குரியது. இதுவரை இது போன்ற குறியீடுகள் தமிழகப் பாறை ஓவியங்களிலும், இரும்புக்கால ஈமச் சின்னங்களில் இருந்து கிடைத்த பானையோடுகளிலும் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன. பெருங்கற் காலத்தினை விட முந்தியதாக இக்கல்லாயுதத்தில் உள்ள எழுத்துப் பொறிப்புகள் அமைந்துள்ளன.

இக்கற்கருவி கிடைத்த செம்பியன்கண்டியூரில் இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்த தாழிகள், கருப்பு சிவப்பு மட்கலன்கள், குறியீடு பொறிக்கப் பெற்ற பானை ஓடுகள் மற்றும் எலும்புத் துண்டுகள், சாம்பல் நிற மட்கலன்கள் ஆகியவையும் கிடைத்து

உள்ளன. இவை கிடைத்த இடம் தற்போது வீட்டுமனைகளாகவே உள்ளன. இவ்வூரிலிருந்து கிழக்கே 5 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள வாணாதிராஜபுரம், வடக்கே 2 கி.மீ. தொலைவிலுள்ள முருக மங்கலம் ஆகிய ஊர்களிலும் முதுமக்கள் தாழிகள் கண்டறியப் பட்டுள்ளன.

கிடைத்துள்ள கருவியில் நான்கு பொறிப்புகள் உள்ளன. முதற் பொறிப்பு குத்திட்டு அமர்ந்த நிலையில் உள்ள மனித வடிவுடையதாகவும் (ஹரப்பா எழுத்துகளின் அகரப் பட்டியலில் எண். 48), அடுத்த பொறிப்பு கோப்பை வடிவிலும் (எண். 342), மூன்றாவது பொறிப்பு ஏறத்தாழ முத்தலைச் சூலம் போன்ற அமைதியிலும் (எண். 367), நான்காவது குத்திட்ட பிறை வடிவின் நடுவில் ஒரு வளையத்தினை இணைத்தது போலவும் (எண். 301) உள்ளன. எழுத்துகளில் முதலிரண்டும் கூரிய கருவியால் தொடர்ந்து புள்ளியிட்டும், அடுத்தவை கீறலாகவும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை இடமிருந்து வலமாகவே பொறிக்கப்பட்டவை என்பதை இடப்புறமிருந்து வலப்புறமாக அழுத்தம் குறைவதிலிருந்தும், அளவில் பெரியதாகத் தொடங்கி வரவரச் சிறியதாக எழுதி யிருப்பதிலிருந்தும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களின் ஆய்வின்படி முதலிரு பொறிப்புகளுக்கும் முறையே 'முருகு' என்றும், 'அன்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அடுத்த இரண்டு எழுத்துகளுக்கு ஒலிப்பு விளக்கம் பெற முடியவில்லை.

புதிய கற்காலக் கற்கருவியில் இவ்வெழுத்துப் பொறிப்புகள் கிடைத்தன் மூலம் புதிய கற்காலத் தமிழக மக்கள் ஹரப்பா பண்பாடு மற்றும் நாகரிகக் கூறுகளைத் தொடர்ந்து பின்பற்றி யவர்கள் என்பது உறுதியாகின்றது. இவற்றைப் புதிய கற் காலத்தின் (Late-Neolithic) பிற்பகுதிக்கும், இரும்புக் காலத்தின் முற்பகுதிக்கும் (Pre-Iron age) இடைப்பட்ட காலத்தைச் சார்ந்த தாகக் (கி.மு. 2000 முதல் கி.மு. 1000 - தோராயமாக கி.மு. 1500) கொள்ளலாம்.

கைக்கோடரியில் சிந்துசமவெளி எழுத்து தனிச் சிறப்புகள்

1. புதிய கற்காலக் கோடரி, சிந்து சமவெளி எழுத்து களுடன் கண்டுபிடிக்கப்படுவது இதுவே முதன்முறை.
2. புதிய கற்காலப் பண்பாட்டுத் தமிழக மக்களுக்கும், சிந்து சமவெளி நாகரிக மக்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பினை வலியுறுத்தும் கண்டுபிடிப்பு.
3. சிந்துசமவெளிப் பண்பாட்டு நாகரிகக் கூறுகள் கோதாவரிஆற்றுக்கும் தெற்கே பரவி இருந்ததற்கான உறுதியான சான்று (தெற்கே தயாமாபாத் வரை இருந்தது முன்பே தெரிய வந்துள்ளது).
4. தமிழகத்தில் சிந்துசமவெளிப் பண்பாட்டுப் பரவலுக் கான நேரடிச் சான்று.
5. ஹரப்பா எழுத்துகளின் காலக் கணக்கீட்டுக்கு உதவும் நேரடிச் சான்று.
6. வடக்கு தக்காணத்தில் நிலைபெற்றிருந்த ஹரப்பா பண்பாட்டினரோடு தமிழர்கள் கொண்டிருந்த தொடர்புக்கான சான்று.
7. தமிழரின் எழுத்துத் தொன்மையினை உறுதிப்படுத்தும் மிகச்சிறந்த சான்று.

கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டம்

அர. வசந்தகல்யாணி
கல்வெட்டாய்வாளர்

உலக வரலாற்றில் தனியிடம் பெறும் சிறப்பு வாய்ந்த நாடு இந்தியா. அதுபோல் இந்திய வரலாற்றில் சிறப்பிடம் பெறுவது தமிழகம். அதற்குக் காரணம் தமிழகத்தில் எங்கும் பரந்து விரிந்து கிடக்கும் கோயிற் கலைச் செல்வங்களும் கல்வெட்டுகளுமே.

தமிழகத்தில் காலத்தைக் கடந்து ஆயிரக்கணக்கான அளவில் உள்ள கோயில்கள், அவற்றில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகள் ஒவ்வொன்றும் வரலாற்றுக்கு உதவும் சான்றுகள். வரலாற்றுக்கு ஆதாரமாக உள்ள தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகள் தொடங்கி அண்மைக் காலம் வரை கிடைக்கக் கூடிய கல்வெட்டுகள் ஏராளம். இந்தியாவில் கிடைக்கக் கூடிய கல்வெட்டு, செப்பேடு, ஓலைச்சுவடிச் சான்றுகளில் 60 விழுக்காடு தமிழகத்தில்தான்கிடைக்கின்றன.

இவ்வாறு மிக அதிக அளவு கிடைத்தும் தமிழக வரலாறும் கல்வெட்டுகளும் சரியான வகையில் போற்றப்படவில்லை. மக்களின் அறியாமையால் அச்சான்றுகளெல்லாம் அழியும் நிலைக்கு ஆளானது. எனவே அந்நிலையில் தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை கல்வெட்டு களைத் தேடிச் சென்று படியெடுத்துப் பாதுகாக்கும் பணியினைத் தொடங்கியது.

ஏற்கெனவே தமிழகத்திலுள்ள கல்வெட்டுகளைப் படியெடுக்கும் பணியினை மத்தியத் தொல்லியல் துறை சிறப்பாகச் செய்து வந்துள்ளது. ஆயினும் அவை மைசூரில் வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகிறது. தமிழ்க் கல்வெட்டுகளின் படிகள் தமிழ்நாட்டிலேயே இருப்பின் கல்வெட்டில் ஆய்வு செய்யும் அறிஞர்களுக்கும், ஆய்வு மாணவர்களுக்கும், தமிழ் ஆர்வலர்களுக்கும் உதவியாக இருக்கும் என்று கருதப்பட்டது. இன்னும் இயற்கையழிவு மற்றும் வரலாறு அறியாது அவற்றுக்கு மக்களால் ஏற்படும் அழிவுகளால் வரலாற்றுச் சான்றுகள் குறைந்து கொண்டே வரும் நிலையில், கல்வெட்டுகள் எந்த இடத்தில் இருந்தாலும் அவற்றைப் படியெடுத்து முறையாக வைத்துப் பாதுகாக்கும் பணியினை இத்துறை தொடங்கியது. அக்கல்வெட்டு களைப் படித்து அடிப்படை ஆய்வுகளுக்கான நூல்களாக வெளியிட்டும் வருகின்றது.

இப்பணி 1965-ல் தொடங்கப் பெற்றுத் துறையின் கல்வெட்டுப் பிரிவினரால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தது. ஒவ்வொரு மாவட்டமாகப் படியெடுக்கும் திட்டத்துடன் தொடங்கி முதலில் சென்னை, கன்னியாகுமரி ஆகிய இரண்டு மாவட்டகளும் முடிக்கப்பெற்று, சென்னை மாநகர்க் கல்வெட்டுகள், கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுகள் (5 தொகுதிகள்) வெளியிடப்பட்டன. பின்னர் தஞ்சாவூர் (பிரிக்கப்படாதது) மாவட்டத்தில் இப்பணி தொடர்ந்து, திருத்துறைப்பூண்டி, நன்னிலம், கும்பகோணம் திருவலஞ்சுழிக் கல்வெட்டுகள் நூல் வடிவு பெற்றன. அவ்வப்போது அவசியம் கருதித் தாமரைப்பாக்கம், பெருமுக்கல் ஆகிய திருவண்ணாமலை, விழுப்புரம் போன்ற மாவட்டங்களிலுள்ள கோயிற் கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டன. மேலும் தருமபுரி, செங்கம் பகுதியில் மிகுதியான அளவு நடுகற்கள் புதிதாகக் கண்டறியப்பட்டு அவையும் புத்தகங்களாக வெளியிடப்பட்டன.

வரலாற்றுக்குத் தேவையான அடிப்படைச் சான்றுகளான இக்கல்வெட்டுகளின் அருமை காரணமாக அவற்றைப் பாதுகாக்க வேண்டிய ஓர் அவசரமான காலகட்டத்தில் இருப்பதால், அவற்றையெல்லாம் உடனடியாகப் பதிவு செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும் என்ற கருத்தின் அடிப்படையில் 2004-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்களில் கல்வெட்டுப் படியெடுக்கும் பணியில் சில மாற்றங்கள் செய்வதற்கான ஆலோசனைகள் துறையின் சிறப்பு ஆணையர் திருமிகு தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இஆப., அவர்களால் தரப்பட்டன.

அதன்படி இதுகாறும் ஒவ்வொரு மாவட்டமாகக் கல்வெட்டுப் பிரிவினரால் மட்டுமே செய்யப்பட்ட பணி துறையின் அனைத்துத் தொழில்நுட்பப் பணியாளர்களையும் அலுவலர்களையும் கொண்டு ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் ஒரு குழு என்ற வகையில் திட்டமிடப்பட்டு முழு வீச்சில் செயல்படத் தொடங்கியது. ‘கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டம்’ என்ற அந்தச் சிறப்பான செயற்பாட்டுத் திட்டத்தினால் 2004 செப்டம்பர் மாதம் தொடங்கி 2006 மார்ச் முடிய சுமார் 9,200 கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. பல கல்வெட்டு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இப்பணி துறையின் மிகப் பெரிய சாதனை என்றே கூறலாம்.

மேலும் இக்கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுச் சிறப்பான முறையில் பாதுகாக்கப்பட்டாலும் அவையும் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் சிதைந்துவிட வாய்ப்புள்ளது. எனவே மற்றொரு மாபெரும் பணி செப்டம்பர் 2004 முதல் தொடங்கப்பட்டது. அதாவது துறையில் உள்ள கல்வெட்டுகள் அனைத்தையும் எண்ணிக்கை முறையில் நிழற்படக் கருவியில் படங்களாக எடுத்து முறையாகப் பதிவேடு போல் அனைத்து

விவரங்களுடனும் சேகரித்துக் குறுந்தகடுகளில் (CD) பாதுகாக்கும் திட்டம். முதன்முறையாகச் செயற்படுத்தப்படும் இத்திட்டத்தின் கீழ் 2,811 இதுவரை கல்வெட்டுகள் டிஜிடல் முறையில் பதிவு செய்யப் பட்டுள்ளன.

அடுத்து மற்றுமொரு குறிப்பிடத்தக்க அரிய பணியும் தொடங்கப் பெற்றுள்ளது. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டது போலத் தமிழகத்திலுள்ள தமிழ்க் கல்வெட்டுகளையெல்லாம் மத்தியத் தொல்லியல் துறை படி யெடுத்துப் பாதுகாத்து வருகின்றது. தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறை அத்துறையுடன் இணைந்து அவர்கள் படியெடுத்தவற்றுள் தமிழ்க் கல்வெட்டுகளை மட்டும் நூற்களாக அச்சிடுதல் என்ற சிரிய கருத்திற்குப் புத்தாக்கம் கொடுத்து உரிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுள்ளன. பல ஆண்டுகள் நடைமுறைப்படுத்த இயலாத சிக்கல்களைப் பரிசீலனை செய்து, தமிழ்நாடு அரசுத் தொல்லியல் துறையின் சிறப்பு ஆணையர் அவர்கள் அளித்த ஆலோசனைகளாலும், எடுத்த முயற்சிகளாலும் முதற்கட்டமாகக் கல்வெட்டுகளை மறுவாசிப்புச் செய்ததுடன் டிஜிடல் நிழற்படக் கருவியில் நிழற்படமும் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பணியும் துறையின் சிரிய முயற்சிக்கு ஒரு மைல் கல் என்றே கூறலாம்.

ஆக மேற்கூறிய வகையில் விரிவாகச் செயற்படுத்தப்பட்ட கல்வெட்டுப் படியெடுக்கும் பணியினைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் போது கிடைத்துள்ள முடிவ குறிப்பிடத்தக்கதாக உள்ளது.

தொல்லியல் துறையில் கல்வெட்டுப் படியெடுக்கும் பணியின் தொடக்க காலம் முதல் மார்ச் 2004 வரை 7,646 கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டிருந்தன. கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் செப்டம்பர் 2004 தொடங்கி மார்ச் 2006 முடிய 9,200 கல்வெட்டுகளும் துறையில் இதுகாறும் மொத்தம் 17,200 கல்வெட்டுகளும் படியெடுக்கப் பட்டுள்ளன. படியெடுக்கப்படும் கல்வெட்டுகள் உடனுக்குடன் அலுவலர்களால் முதல் வாசிப்பும் செய்யப்படுகின்றன. இதுவரை 14,475 கல்வெட்டுகள் படிக்கப்பட்டுள்ளன. முனைப்புத் திட்டத்தில் மட்டும் ஜுலை 2004 முதல் மார்ச் 2006 வரை 5,227 கல்வெட்டுகள் முதல் வாசிப்பும் மைசூர்க் கல்வெட்டுகள் உள்ளிட்டு 1,215 கல்வெட்டுகள் மறுவாசிப்பும் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இடையிடின்றிச் சிறப்பாக நடைபெறும் இப்பணியால் தற்போது 15 மாவட்டங்களில் முழுமையாகக் கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுப் பணி நிறைவு பெற்றுள்ளது.

இவ்வாறு பன்முகப்படுத்தப்பட்ட இப்பணியின் பயனாக(1) பாப நாசம் வட்டக் கல்வெட்டுகள் 2 தொகுதிகள் (2) தஞ்சாவூர் வட்டக் கல்வெட்டுகள் (3) தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகள் 2004, (4) மதுரை

மாவட்டக் கல்வெட்டுகள் தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகள் என ஆறு கல்வெட்டுத் தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இனி வெளியீடுகள் தொடர்ந்து வெளிவரும் வகையில் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

கல்வெட்டுப் படியெடுக்கும் பணியினை மேலும் விரைவுபடுத்த இப்பணிக்கெனத் துறையின் கல்வெட்டுப் பயிற்சி நிறுவனத்தில் கல்வெட்டு மற்றும் தொல்லியலில் முதுகலைப் பட்டயம் பெற்ற மாணவர்கள் ஐவரைத் தொகுப்பூதியப் பணியாளர்களாக நியமித்து இளைய சமுதாயத்திற்கு அரசு ஊக்கமும் ஆக்கமும் அளித்துள்ளது குறிப்பிடத் தக்கது. மூத்தநிலை ஆய்வாளர்களைத் தொடர்ந்து இளைய சமுதாயமும் இடையீடும் தொய்வும் இன்றி இப்பணியினைச் செய்ய வேண்டும் என்ற நேரிய கருத்தின் செயலாக்கமே இது.

இவற்றுள் பிரிக்கப்படாத பழைய தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் (நாகை, திருவாரூர், தஞ்சாவூர்) சுமார் (2570 + 619) 3,289 கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் 11 + 1 தொகுதிகள் தஞ்சை மாவட்டக் கல்வெட்டுத் தொகுதிகளாக மொத்தம் 1,544 கல்வெட்டுகள் வெளியிடப்பட்டன. 2004 - 2005ல் முனைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் 4 தொகுதிகள் வெளியிடப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் பிப்ரவரி 2005ல் கல்வெட்டு படியெடுக்கும் பணி நிறைவுற்று, சில பகுதிகளில் மேற்பரப்பாய்வு மட்டும் செய்யப்படுகின்றன.

இவ்வாறு கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் சீரிய வகையில் கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்துப் பாதுகாக்கும் மாபெரும் வரலாற்றுக் கடமை நிறைவேற்றப்பட்டு வருகின்ற நிலையில் அரிய, புதிய கல்வெட்டுகள் பல கண்டறியப்பட்டு அவை கல்வெட்டு காலாண்டிதழிலும், இன்னும் பிற நாளிதழ்களிலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. முத்தாய்ப்பாக, கிடைத்த பெரும்பேறாக, வரலாற்றில் இடம் பெறத் தக்க நிகழ்வு ஒன்று அனைவராலும் பாராட்டப்படும் வகையில் நிகழ்ந்துள்ளது. தமிழகமே பெருமையுறும் வண்ணம் புதிய கற்காலக் கருவி ஒன்று கண்டறியப்பட்டு அதில் சிந்துசமவெளிக் குறியீடு கிடைத்துள்ளது.

எனவே வரலாற்றுச் செய்திகள் எங்கும் எதிலும் புதைந்திருக்கலாம். அவற்றையெல்லாம் கண்டறிந்து புதிய கருத்துகளை உருவாக்கும் வண்ணம் வெளியுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்த வேண்டும். இன்றைய இளைஞர்களும் வரலாற்று ஆர்வலர்களும்கூட இவற்றை மனதிற் கொண்டு பழம்பொருட்கள், கல்வெட்டுகள், காசுகள் போன்ற வரலாற்றுச் சான்றுகள் எங்கு கிடைத்தாலும் தொல்லியல் துறைக்குத் தெரியப்படுத்தி வரலாற்றுக்குத் தொண்டாற்ற வேண்டும்.

முனைப்புத் திட்டத்தில் அரிய கண்டுபிடிப்புகள்

கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் கல்வெட்டுப் படியெடுக்கும் பணியின் போது கண்டறியப்பட்ட அரிய, புதிய செய்திகள் அவ்வப்போது 'கல்வெட்டு' காலாண்டிதழில் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் தொகுப்பு

I கற்படுக்கைகள் - மாங்குளம், வேலூர் வட்டம், மதுரை மாவட்டம் தமிழ்பிராமி கல்வெட்டுக் குகைத்தளத்திற்கு அருகே : 4 கற்படுக்கைகள் புதியதாகக் கண்டறியப்பட்டன. காலாண்டிதழ்-69

II அளவுகோல்கள்

அ. திருமிகைசூர் முவை கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு	கிடங்கல், தரங்கம்பாடி வட்டம், நாகை மாவட்டம் காலாண்டிதழ்-66
ஆ நிலவளவுக்கு முழக்கோல் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு	நென்மேலி, காரைக்குடிவட்டம், இராமநாதபுரம் மாவட்டம் இதழ்-66

III செப்பேடு

தொட்டியபட்டிச் செப்பேடு (திருமலை நாயக்கர்) கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டு	பு. தொட்டியபட்டி, பேரையூர் வட்டம் மதுரை மாவட்டம் இதழ்-65

IV கல்வெட்டுகள்

1. கஜலக்ஷ்மி சிற்பத்தில் வணிகக் கல்வெட்டு கி.பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டு	திருவிடைக்கழி, தரங்கம்பாடி வட்டம், நாகை மாவட்டம் காலாண்டிதழ்-65
2. குளத்தலையும் ஐநூற்றுவரும் 'ஏரி' கி.பி 10-ஆம் நூற்றாண்டு	தொட்டணம்பட்டி வேடசந்தூர்பட்டம் திண்டுக்கல் மாவட்டம் இதழ்-65
3. மதுராந்தகப்பள்ளி வேளான் நடுகல் கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டு	சிறுமலை அடிவாரம், வேடசந்தூர் வட்டம், திண்டுக்கல் மாவட்டம் இதழ்-65
4. விஷமுறி கருடத்தூண் கி.பி. 1890	இராசபாளையம், உத்தமபாளையம் வட்டம், தேனி மாவட்டம் இதழ்-65
5. தொண்டை நாட்டில் பாண்டிய நாட்டு வியாபாரி கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு	கோயிலடி, பொன்னேரி வட்டம், திருவள்ளூர் மாவட்டம், இதழ்-65
6. சத்திய சளுக்கி மண்டபம் கி.பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டு	சின்னக்காவணம் பொன்னேரி வட்டம் திருவள்ளூர் மாவட்டம் இதழ்-65
7. கன்னரதேவன் கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு	திருப்பாலைவனம், பொன்னேரி வட்டம் திருவள்ளூர் மாவட்டம் இதழ்-65
8. கருவூர்த் தேவர் கல்வெட்டு	கரூர், கரூர் வட்டம், கரூர் மாவட்டம் இதழ்-65
9. பெருந்தோட்டம் பராந்தகன் கல்வெட்டு கி.பி. 10-ஆம் நூற்றாண்டு	பெருந்தோட்டம், சீர்காழிவட்டம், நாகை மாவட்டம் இதழ்-65
10. பாலம் - கல்வெட்டு கி.பி. 1884	கிள்ளை, சிதம்பரம் வட்டம், கடலூர் மாவட்டம் இதழ்-65

11.	சேரர் வரலாற்றில் புதிய ஒளி கோக்கண்டன் மாந்தரன்-அரசன் ‘‘கிணறும், வட்டும் செய்வித்தமை	கப்பலூர்பட்டி - ஒட்டஞ்சத்திரம் வட்டம், திண்டுக்கல் மாவட்டம் இதழ் 66
12.	புழல்-முதல் குலோத்துங்கன் கல்வெட்டு	இதழ் 66
13.	சிவலிங்கத்தில் இறைவன் பெயர் கி.பி. 11-12ஆம் நூற்றாண்டு	கோவளம், திருக்கழுக்குன்றம் வட்டம், இதழ் 67 காஞ்சிபுரம் மாவட்டம்
14.	சோழனை எறிஞ்ச கோவீர பாண்டியன்	மேலத்திருமாணிக்கம், பேரையூர் வட்டம், மதுரை மாவட்டம், இதழ் 67
15.	தாமரைக்குளம் இராசராசபுர வணிகர் கல்வெட்டு	தாமரைக்குளம், பழனி வட்டம், திண்டுக்கல் மாவட்டம், இதழ் 67
16.	மடம் அகத்துறைப் பாடல் கல்வெட்டு	வந்தவாசி வட்டம், திருவண்ணாமலை மாவட்டம், இதழ் 67
17.	ஊற்றத்தூர் முக்குறுணி அளவு கல் தொட்டி கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டு	லால்குடி வட்டம், திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டம், இதழ் 67
18.	மள்ளபுரம் தீப்பாய்ந்த அம்மன் கல்வெட்டு கி.பி. 1525	பேரையூர் வட்டம், மதுரை மாவட்டம் இதழ் 67
19.	நிர்மால்யத் தொட்டியும் கல்வெட்டும் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டு	நென்மேனி, காரைக்குடி வட்டம், இராமநாதபுரம் மாவட்டம், இதழ் 68
20.	குதிரை குத்திப்பட்டான் நடுகல் கி.பி. 6, 7ஆம் நூற்றாண்டு	தோகை மலை, குளித்தலை வட்டம் கரூர் மாவட்டம், இதழ் 68
21.	நீர்த் தொட்டி கல்வெட்டு கி.பி. 1541	சாலப்பட்டி, கரூர் வட்டம், கரூர் மாவட்டம், இதழ் 68
22.	காஞ்சியில் சங்கப்பலகை கி.பி. 15-16-நூற்றாண்டு	காமாட்சியம்மன் கோயில், காஞ்சிபுரம் இதழ் 69
23.	மகாதேவி மங்கலத்து அம்பலம் கி.பி. 9-10-நூற்றாண்டு	மகாதேவி மங்கலம், ஸ்ரீபெரும்புதூர் வட்டம், காஞ்சிபுரம் மாவட்டம் இதழ் 69
24.	அகத்தியர், கம்பர் பாடல் கல்வெட்டு கி.பி. 15-16-நூற்றாண்டு	காஞ்சிபுரம், இதழ் 69

செம்பியன்கண்டியூரில் கற்கால கருவிகள் கண்டுபிடிப்பும் காவிரிக்கரை நாகரிகத்தின் சிறப்பும்

கோ. முத்துசாமி
காப்பாட்சியர், டேனிஷ்கோட்டை, தரங்கம்பாடி

அமைவிடம்

முன்னாளில் தஞ்சை மாவட்டத்தில் இருந்த செம்பியன் கண்டியூர் எனும் இச்சிற்றூர், தற்போது நாகை மாவட்டத்தில் மயிலாடுதுறை வட்டத்தில் உள்ளது. காவிரி ஆற்றின் வடகரையில் காவிரியின் பிரிவான விக்கிரமன் ஆற்றின் மேற்கே அமைந்துள்ளது.

குத்தாலத்திலிருந்து திருமணஞ்சேரி செல்லும் சாலையில் வடக்காக 2 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள வில்லியநல்லூர் எனும் கிராமத்தின் சிற்றூர்தான் இந்த செம்பியன்கண்டியூர்.

இது ஒரு விவசாயக் குடிமக்கள் வாழும் நஞ்சை நிலங்களைக் கொண்ட ஊராகும். 5 தெருக்கள் உள்ளன. சுமார் 150 குடும்பங்கள் உள்ளன. நஞ்சை நிலமும், புஞ்சைத்திடல்களும், வீட்டுமனைகளும் இவ்வூரின் பசுமையை நிலைநாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன.

கல்வெட்டு முனைப்புத்திட்டம்

கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தைத் தொல்லியல் துறையில் 2004-ல் சிறப்பு ஆணையராகப் பதவியேற்ற திருமிகு. தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இஆப. அவர்கள் ஆர்வமுடன் தொடங்கி வைத்தார்கள். கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக இத்திட்டத்தில் துறையின் அகழ்வைப்பகக் காவலர் முதல் உதவி கல்வெட்டுக் கண்காணிப்பாளர் வரை பலரும் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டுப் பல புதிய கண்டுபிடிப்புகள் மூலம் 1) அரிய சிற்பங்கள் 2) கல்வெட்டுகள் 3) நாணயங்கள் 4) ஓலைச்சுவடிகள் 5) ஓவியங்கள் ஆகியவற்றை வெளிக் கொண்டு வந்தனர். அவை உடனுக்குடன் இந்துறையின் கல்வெட்டு காலாண்டு இதழில் செய்திகளாக வெளிவந்துள்ளன.

காவிரிக்கரை - திருக்கோயில்களில் ஆய்வு

கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தின்படி தரங்கம்பாடி டேனிஷ் கோட்டையின் காப்பாட்சியர் திரு கோ. முத்துசாமிக்கு தஞ்சை, நாகை, திருவாரூர், புதுக்கோட்டை, திருச்சி போன்ற மாவட்டங் களின் சில வட்டங்களில் ஆய்வு செய்ய அனுமதியளிக்கப்பட்டது திருமதி ஆர். வசந்தகல்யாணி, சிறப்பு நிலைக் கல்வெட்டாய்வாளர் தலைமையில் இக்குழு செயல்பட்டது. ஒவ்வொரு மாதமும் புதிய கண்டுபிடிப்புச் செய்தியும் நிழற்படமும் எடுத்து வந்து சமர்ப்பிக்கப் பட்டன.

சங்காலச் சோழர் பெருவழி

சங்ககாலதித்கு முன்பே முற்காலச் சோழப் பேரரசர்கள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தலைநகரமாகவும் சிறந்த துறைமுகப் பட்டினமாகவும் கொண்டு ஆண்டுவந்தனர். அக்காலத்தில் ஏற்பட்டதுதான் காவிரி ஆற்றின் வடகரையில் சோழப் பெரும் பாட்டை எனும் சோழப் பெருவழியாகும். இது காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் தொடங்கி திருவையாறு, கல்லணை, கரூர் வழியாக அதற்கு அப்பால் ஈரோடு வரை சென்ற வணிகப் பெருவழியுமாகும். எனவேதான் காவிரிக்கரைப் பெருவழியில் ஆய்வு செய்யும்போது பல அரிய தொல்லியல் சான்றுகள் கிடைத்தவண்ணம் உள்ளன.

செம்பியன்கண்டியூர் - வரலாற்றுப் புதையல்கள்

வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க, சோழப் பெருவழியின் வடகரையில் மயிலாடுதுறைக்கும் கும்பகோணத்திற்கும் இடையில் அமைந் துள்ளது செம்பியன்கண்டியூர். இவ்வூருக்குக் கிழக்கில் ஒரு கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது திருவேள்விக்குடி எனும் ஊர். இங்கு சோழப்பேரரசி செம்பியன் மாதேவியரால் மணவாள ஈஸ்வரர் திருக்கோயில் கட்டப்பட்டுள்ளது. கல்வெட்டு முனைப்புத் திட்டத்தில் இக்கோயிலில் இருந்து 70 கல்வெட்டுகள் படியெடுக்கப்பட்டு, படித்துத் தமிழ்நாட்டுக் கல்வெட்டுகள் - 2004 என்ற கல்வெட்டுத் தொகுதியிலும் வெளியாகி உள்ளன.

இக்கோயில் கல்வெட்டுகளில்தான் இவ்வூர் செம்பியன் கண்டியூர் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவ்வூர் மட்டுமன்றி இதனைச் சுற்றியுள்ள 15 ஊர்களுக்கும் பெயருக்கு முன்னே செம்பியன் என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டுச் சோழர் காலத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளமை தெரிய வருகிறது. ஆனால் தற்போது சில

ஊர்கள் மட்டுமே அப்பெயரால் வழங்கப்படுகிறது. இவ்வூரின் தெற்கே காவிரிக்கரையில் அமைந்ததுதான் திருத்துருத்தி எனும் குத்தாலம் என்ற ஊர். இங்கும் திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோரால் பாடல் பெற்ற சொன்னவாறு அறிவார் என்ற திருக்கோயில் அமைந்துள்ளது.

முதுமக்கட்தாழியும் - குறியீடுகள் உள்ள சுடுமண் ஓடுகளும்

செம்பியன் கண்டியூரின் மேற்கே 10கிமீ தூரத்தில் தனியே ஒரு புஞ்சைத்திடல் இரண்டு ஏக்கர் பரப்பில் அமைந்துள்ளது. இத்திடல் ஓய்வு பெற்ற உடற்கல்வி ஆசிரியர் திரு. மு. சண்முகம் என்பவருக்குச் சொந்தமானதாகும். 5 ஆண்டுகட்டு முன்பு இத்திடலில் வாழை, எலுமிச்சை, மாங்கன்றுகள் நடுவதற்காகக் குழிகள் தோண்டிய போது மூன்று அடி ஆழத்தில் முதுமக்கட் தாழிகள் அத்திடலில் புதைக்கப்பட்டிருப்பது தெரிய வந்துள்ளது. மேலும் அங்கு குறியீடுகளுடன் சுடுமட்கலயங்கள், மக்கிய நிலையில் மனித எலும்புத் துண்டுகள், அகல் விளக்கு முதலியனவும் கிடைத்தன. அப்போதும் கண்டியூரில் குடியிருந்து வந்த தமிழாசிரியர் திரு. வை. சண்முகநாதன் அவர்கள் அனுப்பிய தகவலின் பேரில் அங்கு முகாம் சென்று, அங்கு கிடைத்த தொல் பொருட்களின் நிழற்படங்கள் எடுத்து விபரம் சேகரித்து, செய்தியும் வெளிவந்துள்ளது. அங்கு சேகரிக்கப்பட்ட தொல்பொருட்கள் 2500 ஆண்டுகள் பழைமை உடையவை. எனவே அவை அங்கிருந்து எடுத்துச் செல்லப்பட்டுப் பூம்புகார் - கடல் ஆய்வு அகழ்வைப்பகத்தில் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டுள்ளன.

கற்காலக் கருவிகளும் - காவிரிக்கரை நாகரிகமும்

இரண்டாவதாக 2006 - பிப்ரவரி மாதம், தமிழாசிரியர் திரு. வை. சண்முகநாதன் அவர்களின் வீட்டுமனையின் பின்புறம் வாழை மற்றும் தென்னங்கன்றுகள் வைப்பதற்குக் குழிகள் தோண்டிய போது, அங்கிருந்து, ''இரண்டு வழுவழுப்பான கற்கோடரிகள்'' கிடைத்துள்ளன. அவற்றைத் தூய்மை செய்து தொல்லியல் துறை யோடு தொடர்புடைய பொருட்கள் என்ற வகையில் அப்பகுதியில் களஆய்வில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த என்னை உடனடியாக தொடர்பு கொண்ட போது, அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு அப்பகுதியில் மேலும் ஆய்வு செய்து உடைந்த முதுமக்கட்

தாழியின் பகுதிகள், உடைந்த பானை ஓடுகள் ஆகியவற்றையும் சேகரித்துக் கொண்டு வந்தேன்

இப்பகுதிக்கு ஆய்வுத் செய்வதற்காகத் தொல்லியல் துறை சிறப்பு ஆணையர் வருகை புரிந்தார்கள். அப்போது அவர்களிடம், இதுபோன்ற கற்கருவிகள் இப்பகுதியில் கிடைத்ததில்லை. இதுதான் முதல் முறையாக கண்டறியப் பட்டவை என்ற விபரம் கூறினேன். இது தொடர்பான செய்திகளுடன் சிறப்பு ஆணையர் அவர்களிடம் மேலும் ஆய்வுக்காக ஒப்படைத்தேன்.

தஞ்சைப் பகுதியில் சேகரிக்கப்பட்டவற்றை, ஆய்வுக்காக எடுத்துச் சென்ற தொல்லியல் துறைச் சிறப்பு ஆணையர், இது தொடர்பாகப் பல அரிய நூல்களை எடுத்துவரச் செய்து தீவிரமாக, ஹரப்பா நாகரிகக் குறியீடுகள் பற்றியெல்லாம் ஆய்வு செய்து, இக் கற்காலக் கருவிகள் ஒன்றில் இரண்டு எழுத்துகள் - உள்ளதைக் கண்டறிந்து உறுதி செய்தார்கள். பின்னர் இத்துறை கல்வெட்டு வல்லுநர்கள் முனைவர் திருமதி நா. மார்க்சியகாந்தி, முனைவர் திரு. சு. இராசகோபால், முனைவர் திருமதி ஆ. பத்மாவதி, திருமதி அர. வசந்தகல்யாணி இவர்களின் முயற்சியால் மேலும் இரண்டு குறியீடுகள் கண்டறியப்பட்டன.

அதன்பின் சிந்துசமவெளி கால எழுத்துகள் மற்றும் தமிழ் பிராமி எழுத்துகள் ஆகியவற்றில் பேரறிஞர் திரு. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களிடம் எடுத்துச் சென்று காட்டி ஆய்வு செய்ததில் அவரும் இக்கற்கருவியில் உள்ள குறியீடுகள் மிகவும் தொன்மையானவை, இது ஓர் அரிய கண்டுபிடிப்பு, இதனால் பண்டைக் காலத்தில் ஹரப்பா நாகரிகத்திற்கு இணையான வளர்ச்சியுடன் காவிரிக்கரையில் தமிழர்களின் நாகரிகம் சிறப்புடன் விளங்கி வந்துள்ளது என்பதை வெளிப்படுத்தினார்கள்.

நாகை மாவட்டத்தில் காவிரியின் இருபுறமும் உள்ள ஊர் களில் கள ஆய்வு மேற்கொண்ட போது,

1. செம்பியன் கண்டியூர் — மயிலாடுதுறை வட்டம்
2. முருகமங்கலம் — ,,
3. ஆனைமேலகரம் — ,,

4.	வழுவூர்	—	,,
5.	வாணாதிராஜபுரம்	—	,,
6.	திருஇந்தளூர்	—	,,
7.	மாந்தங்காடு	—	சீர்காழி வட்டம்
8.	கரைமேடு-மணல்மேடு	—	,,
9.	திருக்கடையூர்	—	,,
10.	தில்லையாடி	—	,,

ஆகிய ஊர்களில் 1) முதுமக்கட் தாழிகள், 2) உறை கிணறுகள் 3) கலயங்கள் 4) கிண்ணங்கள் 5) விளக்குகள் 6) மனித எலும்புகள் போன்றவை கிடைத்துள்ளன. அவற்றில் பல ஓடுகளிலும், சுடுமட் கிண்ணங்களிலும் குறியீடுகள் இருப்பதும் கண்டறியப்பட்டுள்ளன.

தமது ஆர்வமும் திறமையும் காரணமாக நன்கு ஆராய்ந்து, காவிரிக்கரையில் தோன்றிய தமிழரின் தொன்மை நாகரிகத்தை, உலகின் வரலாற்று அறிஞர்களுக்கு வெளிப்படுத்திய பெருமை முழுவதும் தொல்லியல் துறை சிறப்பு ஆணையர் அவர்களையே சேரும். அவர்கள் புகழ் மேலும் பரவட்டும்.

ஆசிரியர் வை. சண்முகநாதன் அவர்களின் கடிதம்

கடந்த 16 ஆண்டுகளாக நான் நாகப்பட்டினம் மாவட்டம் மயிலாடுதுறை வட்டம், குத்தாலம் அரசு மேனிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராக பணிபுரிந்து வருகிறேன். தரங்கம்பாடி டேனிஷ்கோட்டை காப்பாட்சியராகப் பணிபுரியும் என் நண்பர் திரு கோ. முத்துசாமி அவர்கள் கல்லூரியில் சேர்ந்து பயின்றது முதல் கடந்த 25 ஆண்டுகளாக குடும்ப நண்பராக இருந்து வருகிறோம்.

எங்கள் செம்பியன்கண்டியூர் கிராமத்தில் ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒரு புஞ்சைத்திடலில் முதுமக்கள் தாழி உட்பட சில தொல்பொருட்கள் காப்பாட்சியர் திரு, கோ. முத்துசாமி அவர்களால் ஆய்வு செய்யப்பட்ட போது நானும் உடனிருந்து பூம்புகார் அருங்காட்சியகத்தில் வைக்க உதவியுள்ளேன்.

இந்நிலையில் சென்ற 2006 பிப்ரவரி மாதத்தில் நான் தற்போது குடியிருக்கும் மனையின் பின்புறத்தில் வாழை, தென்னங்கன்றுகள் வைப்பதற்காகக் குழிகள் தோண்டியபோது, ஒரு குழியில் கருமையான பளபளப்பான கல் ஒன்றும் சாம்பல் நிறக்கல் ஒன்றும் ஆக இரண்டு கற்கள் கிடைத்தன. மிகவும் வித்தியாச மாக இருந்த அவற்றைப் பத்திரமாக எடுத்து வைத்திருந்து, எங்கள் பகுதியில் களஆய்வு செய்து வரும் முத்துசாமி அவர்களுக்கும் தொலைபேசியில் இச்செய்தியைத் தெரிவித்தேன். உடன் நேரில் அவர் வர, இருவரும் இப்பகுதியில் ஆய்வு செய்தோம். அக்கற்களை முத்துசாமி அவர்களிடம் ஒப்படைத்தேன்.

என்னிடத்தில் பெற்ற அந்த இரண்டு கற்களையும் என் நண்பர் திரு. கோ. முத்துசாமி அவர்கள் தன் துறை உயர் அதிகாரி அவர்களிடம் ஒப்படைத்தது, அந்தக் கற்களின் வரலாறு பற்றிய விவரங்கள் ஆகியன 'இந்து' நாளிதழில் வந்தது அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். நானும் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்தேன்,

இந்த அரிய கண்டுபிடிப்புச் செய்தியினை ஆய்வு உலகத்திற்கு வெளிப் படுத்தி எங்களுக்கும் செம்பியன்கண்டியூருக்கும் பெருமை சேர்த்த தொல்லியல் துறை சிறப்பு ஆணையர் திருமிகு தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர் இ.ஆ.ப.. அவர்கட்கு மிக்க நன்றியுடையேன்.

Monthly Lecture

"A Recent Landmark Archaeological Discovery"

by

T. S. SRIDHAR, IAS,
Special Commissioner,
Department of Archaeology,
Government of Tamilnadu

In the presence of

Dr. P. A. Ramiah, IAS,
Secretary, TDC & RE Department,

and

Thiru. Iravatham Mahadevan,

on

28-4-2006

at

Tamil Valarchi Valaagam, Chennai-8

Department of Archaeology

ESTD. IN 1961

Objectives

* To Showcase the rich Culture & Glorious Heritage of Tamilnadu with its Classical Tamil Language, Magnificent Monuments, Exquisite Temples, Art, Sculpture & Diversified Traditions.

Activities

* Erigraphical study - Institute of Epigraphy
* Excavation - 29 Sites
* Conservation of Historical Monuments

* Out of 87 Protected Monuments 18 are Palaeographical Sites
* Government Oriental Manuscripts Library & Research Centre
* Preservation of Manusctipts
* Site Museums - 14
* Publications - 170
* Collection of Antiques
* Registration of Antiquities

Thanjavur Region
Geology

* Major portion covered by Kaveri alluvium
* Few residual hills in the western part
* Unclassified gneisses and Cuddalore sand stone in the Western and South Western part
* Small patch of Laterite noticed near Thanjavur
* Mineral wealth - sand stone, kankar, yellow ochre
* Pebbles of transparent quartz (amethyst, citrine) occur in the canglomeratic sand stone near Vallam
* Thanjavur, a delta region not having mountainous terrain

Archaeology

* Palaeolithic age - Stone tool reported from Vengarayan Kudikadu (Pattukkottai)
* Microlithic age - Tools made of black basalt, agate, crystal are found in Budalur and Vallam area
* Neolithic age - Nallavanniyan Kudikadu, Okkanadu Terelundur Kilaiyur
* Iron age - Mostly urns found in places like Terelundur, Tittacheri, Perumkadambalur, Akkur, Kilvelur, Sikkal, Tillaiyadi, Vallam, Kilaperumpallam, Manigramam, Viramettiruppu, Vanagiri, Palaiyarai (Nandhan medu), Idamanal

Occurrence of Neolithic Tools in Tamil Nadu

* Paiyampalli, Appukallu - Vellore Dist
* Selamalai - Theni Dist.
* Mayiladumparai - Krishnagiri Dist.
* Modur - Dharmapuri Dist.
* Perumbair - Kanchipuram Dist.
* Mottaimalai - Pudukkottai Dist.
* Kambarmedu - Thanjavur Dist.
* Mangudi - Tirunelveli Dist.
* Andipatti - Tirvannamalai Dist.

Exploration in & around Mayiladuthurai area

Archaeology	Epigraphy
* Vanathirajapuram	* Vazhuvur
* Murugamangalam	* Terelundur
* Malliyam	* Tiruvidaikazhi
* Tiruindalur	* Konerirajapuram
* Vazhuvur	* Peruncheri
* Tirukkadaiyur	* Sirkali
* Poompuhar (Mandankadu)	* Kazhukanimuttam
* Tillaiyadi	* Mannipallam
* Poraiyaru	* Tirukkuvalai
	* Perunthottam
	* Mangaimadam
	* Katthiruppu
	* Kidangalnatham
	* Nodiyur

Excavations in Thanjavur region

* Vallam - Tamil University
* Kambarmedu - ASI
* Darasuram - ASI
* Kaveripoompattinam - ASI & TNSDA
* Poompuhar - Under Water Archaeology - TNSDA
* Palaiyarai - ASI
* Kurumbanmedu - TNSDA
* Tranquebar - Trial trench - TNSDA

Epigraphy Campaign highlights

* Commenced from Chennai in 1968
* Started in 1976 ırom Tiruthuraipoondi Taluk, Thanjavur Dist.
* Later on extended to other Taluks & districts
* Intensive campaign commenced Sep. 2004 & so far 15 districts covered
* All categories of technical officers involved
* 17,000 ins. copied. 11,489 deciphered & 2,985 published
* Pre - historic remains found - Parikkulam
* Monument, Jain beds identified - Mangulam

Noteworthy Findings

Sembiyan Kandiyur

Mayiladuthurai Taluk, Nagappattinam District

* Pottery - Associated with megalithic period bowls, dishes, pot urns, Grey ware, Black and Red ware. and Red slipped ware
* Artefacts - T.C. lamp human bones
* Tools - Two Neolithic celts - one polished and the other semi-polished
* Credit G. Muthusamy, Curator, Tranquebar Fort Museum
* Artefacts on display at Poompuhar site Museum

Chronology

		India	TN
*	Palaeolithic age -	1,00,000 years ago	
*	Microlithic -	10,000 years ago	
*	Neolithic	5000 to 3000 BCE	
*	Chalcolithic	- 3000 to 2000 BCE	Not Confirmed
*	Indus valley	- 3000 to 1500 BCE	Nil
*	Pre-megalithic -		2000 to 1000 BCE
*	Iron age -		1000 to 300 BCE

Discovery

Sambiyan Kandiyur, Mayiladuthurai Taluk, Nagappattinam District During field exploration in Feb. 2006, the Department identified for the first time in India

* Two Neolithic celts - one polished, the other semi-polished stone hand axe
* One tool carries symbols
* Symbols resemble Indus script
* Totally four Indus symbols identified
* Credit T.S. Sridhar, IAS, Special Commissioner

Decipherment

* Script deciphered by Epigraphists of the department as No. 48 No. 342, No. 367 & No. 301
* Second opinion from expert confirming our decipherment obtained
* Phonetically valued as "Muruku" (No. 48), "an" (No. 342) & third and fourth symbols value not known
* Ref: I. Mahadevan, IAS (Retd), "The Indus Script Texts Concordance and Tables" 1977
* Credits : Dr N. Maxia Gandhi, Dr. S. Rajagopal, Epigraphists of the Department of Archaeology

Significance of the discovery

* First Neolithic tool with Indus script found in Sembiyan Kandiyur, Thanjavur region
* Establishes link between Neolithic period and Harappan civilization
* Extends Harappan influence beyond Godavari region (South of Daimabad/Inamgaon)
* Confirms presence of Harappan Influence in TN
* Helps in dating Indus script usage during the Pre-Megalithic period ie. 2000 to 1000 BCE (average 1500 BCE)
* Proves contact of post-Neolithic people of TN with post Harappan Chalcolithic culture of North Deccan
* Confirms antiquity of script of Tamils in South India

Indus Symbols found in TN

Rock Art sites

* Kilvalai
* Maharajakadai

Megalithic sites

* Sanur
* Kodumanal
* Sulur
* Mangudi
* Modur
* Musiri (Kerala)

Indus Vellay sites in India

The Indus Valley sites in India cover a vast area which runs from DESALPUR and DHOLAVIRA (Gujarat) in the West, MANDA in Jammu (J & K) in the North, DAIMABAD (Maharasttra) in South and HULAS in Uttar Pradesh in the East . excavated sites in India :

1. Kalibangan
2. Lothal
3. Surkotada
4. Banawali
5. Dholavira
6. Kuntasi
7. Daimabad
8. Hulas
9. Manda
10. Rakhigarhi
11. Goladhoro

IN PAKISTAN

1. Harappa
2. Mohenjodaro
3. Ganeiwala
4. Chanhudaro
5. Sutkagendor (Baluchistan)

Expert Opinion

Thiru Iravatham Mahadevan

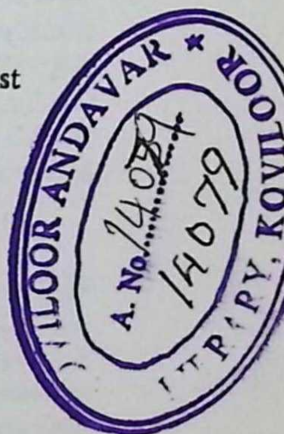
* The Neolithic celt with Indus script is the greatest discovery of the century
* This discovery will lead to a radical re-assessment of early Tamil history and the links with the Harappan civilzation in the Second millennium BCE
* Sign 48 and 342 from a well known and very frequent combination on Indus seals from Harappa
* Reference to Velir chieftains in old Tamil literature tracing migration from Gujarat
* The present discovery of an Indus Text with four signs is a revolutionary advance with far-reaching implications
* Unlike the megalithic graffiti, the text on the Neolithic tool is in the classical Indus script characters
* The Neolithic people of South India were in contact with the Late Harappan or post Harappan people of the Deccan
* The Harappan people and Neoiithic people of TN spoke the same Dravidian language, resembling old Tamil
* Iudicates probable route by which Indus script might have reached TN
* The importance of the discovery is independent of the decipherment
* Congrats to Tamil Nadu State Department of Archaeology

Next Steps

* Intensive field survey of the delta area
* Fresh study of Microlithic/Neolithic sites in India
* Re-examination of Neolithic and Megalithic antiquities
* Further probe to identify Chalcolithic period in South India
* Future research into rock art paintings
* Detailed study of potsherds with graffitti
* Create awareness among the local people
* Organise exchange programme with other Agencies at National. International levels
* Renewed efforts to decipher the Indus script
* Set up an advanced Indus Study-cum-Research centre

Credits

* Tool found by : Thiru V. Shanmuganathan, Teacher, Sembiyan Kandiyur
* Collected by : Thiru G. Muthusamy, Curator, Tranquebar Museum
* Script discovered by : Thiru T. S. Sridhar, IAS, Special Commissioner
* Signs identified by : Dr. N. Marxia Gandhi, Assistant Superintending Epigraphist
* Signs confirmed by : Thiru Iravatham Mahadevan

Thanjavur
The Cradle of Dravidian Civilization
Thank you

K. Sridharan
N. Marxia Gandhi
S. Rajagopal
S. Vasanthi
G. Muthusamy
S. Sreekumar
M. T. Sridharan
B. Valarmathi

2006 ஏப்ரல் மாதத் திங்கட்பொழிவு கூட்டக் குறிப்புகள்

முனைவர் ஆ. பத்மாவதி

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை 1990-ஆம் ஆண்டு முதல் மாதந்தோறும் தொல்லியல் தொடர்புடைய பல்வேறு துறை வல்லுநர்களை அழைத்துத் திங்கட்பொழிவு என்ற பெயரில் சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தி வருகிறது. அத்த வரிசையில் ஏப்ரல் மாத (2006) திங்கட்பொழிவு இத்துறையின் அரங்கில் நிகழ்த்தப்பட்டது.

இக்கூட்டம் ஓர் அரிய கண்டுபிடிப்புப் பற்றி அறிஞர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்தது. இதுபோன்ற கண்டு பிடிப்புகள் மிகவும் அரிதாகவே நிகழக்கூடும். இதுவரையில் கற்காலக் கருவியில் எழுத்துப்பொறிப்புகள் கண்டறியப்படவில்லை. இத்துறையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதிய கற்காலக் கருவியொன்றில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் இருப்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அக்கருவியில் உள்ள சில புள்ளிகள் போன்ற தோற்றம் வெறும் இயற்கை நிகழ்வுகளால் ஏற்பட்டதல்ல. அவை எழுத்துப்பொறிப்புகளே எனக் கண்டறிந்தவர் இத்துறையின் சிறப்பு ஆணையர் திரு. தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர் இஆப., அவர்களாவர். தமிழ் பிராமி கல்வெட்டுகள் போன்ற அரிய கண்டுபிடிப்புகள் தொடக்க காலத்தில் அரசு உயர் அதிகாரிகளாலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சான்றாக

1. கேரள மாநிலம் வயநாடு மாவட்டத்தில் 4000 அடி உயரமுள்ள எடக்கல் என்ற குன்றில் 1894-ல் காவல் துறைக் கண்காணிப்பாளராகப் பணியாற்றிய பாவீட் என்பவர் ஒரு குகையைக் கண்டறிந்து அதிலுள்ள கல்வெட்டுகளையும் பாறைக்கீறல்களையும் நிழற்படமெடுத்து அனுப்பினார்.
2. திருநெல்வேலி மாவட்டம் மறுகால்தலையிலுள்ள தமிழ் பிராமிக் கல்வெட்டை 1906-ல் கண்டறிந்தவர் 'திரு. கெமைட்' என்ற மாவட்ட ஆட்சியரே ஆவார்.
3. 1965-66 -ல் அரசுத்துறையில் உயர்பதவி வகித்த திரு. ஐ. மகாதேவன் இஆப., அவர்கள் திருவாதவூரிலும், குன்றக்குடியிலும் உள்ள தமிழ்பிராமி கல்வெட்டுகளைக் கண்டுபிடித்தார்.

இந்நூற்றாண்டின் மிகப்பெரிய கண்டுபிடிப்பு என அறிஞர்களாலும் (திரு. ஐராவதம் மகாதேவன்) பத்திரிகைகளாலும் (The Hindu, Ist May & தினமணி) பின்னர் பாராட்டப்பட்ட இவ்வெழுத்துப் பொறிப்புகள்

சிந்துசமவெளி கால எழுத்துப்பொறிப்புகள் என்பதாலும் அவ்வெழுத்துகள் புதிய கற்காலக் கருவி ஒன்றின் மேல் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும் தமிழ் செம்மொழியாக்கப்பட்ட காலகட்டத்தில் கிடைத்த இச்சான்று தமிழ்க் கலாச்சாரத்தினை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்கும் அம்மொழியின் பயன் பாட்டுத் தொன்மைக்குத் தக்க ஆதாரமாகத் திகழ்வதாலும் உடனடி யாகத் தமிழ் கூறு நல்லுலகிற்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் ஏப்ரல் *(2006)* மாதத் திங்கட்பொழிவில் இத்துறையின் சிறப்பு ஆணையரே பேசுவதென முடிவு செய்யப்பட்டுக் கூட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

செம்பியன்கண்டியூர் என்ற ஊரில் கண்டறியப்பட்ட இரண்டு புதிய கற்காலக் கருவிகளில் ஒன்று வழுவழுப்பான கருப்பு நிறக் (Granite) கல்வகையைச் சேர்ந்தது. மற்றொன்று பழுப்பு நிறக்கல் வகையைச் சேர்ந்தது. இக்கற்கருவிகளைச் சேகரித்த தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறையின் தரங்கம்பாடி டேனிஷ் கோட்டை அகழ்வைப்பகக் காப்பாட்சியர் திரு. கோ. முத்துசாமி, தம் துறையின் சிறப்பு ஆணையரிடம் ஒப்படைத்திருந்தார். அக்கருவிகளை ஆய்வு செய்த சிறப்பு ஆணையர் திரு. தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இஆப., அவர்கள் பளபளப்பாகக் காணப் பட்ட கருவியில் எழுத்துப் பொறிப்புகள் இருப்பதைக் கண்டறிந்தார்கள். உடனே துறையின் கல்வெட்டாய்வாளர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்ட போது அதிலிருந்த பொறிப்புகள் சிந்து சமவெளி அகழாய்வுகளில் கிடைத்த எழுத்துப் பொறிப்புகளோடு ஒத்திருந்தது கண்டறியப்பட்டு இனங்காணப்பட்டன.

செம்பியன் கண்டியூர் என்ற ஊர் நாகப்பட்டினம் மாவட்டம், மயிலாடுதுறை வட்டம், குத்தாலம் அருகே உள்ளது. இவ்வூரைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் திரு சண்முகநாதன், தமது தோட்டத்தில் மரம் நடுவதற்குப் பள்ளம் தோண்டிய போது கிடைத்த இக்கற்கருவிகளைக் காப்பாட்சியர் திரு. கோ. முத்துசாமியிடம் அதன் முக்கியத்துவம் கருதி ஒப்படைத் திருந்தார்.

இத்திங்கட்பொழிவு *28-5-2006* அன்று மாலை 4 மணியளவில் இப்புதிய கண்டுபிடிப்புப் பற்றிய சிறப்புக் கூட்டமாக நடத்தப்பட்டது. இக்கூட்டத்திற்குத் தமிழ் வளர்ச்சி பண்பாடு மற்றும் அறநிலையத்துறைச் செயலாளர் முனைவர் பு. ஆ. இராமையா இஆப., அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். முனைவர் நா. மார்க்சியகாந்தி உ.க.க அவர்கள் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார்கள். தொல்லியல் துறையின் சிறப்பு ஆணையர் அவர்கள் அக்கருவி பற்றியும் அதில் உள்ள சிந்து சமவெளி எழுத்துப் பொறிப்புகள் பற்றியும் விளக்கமாக Power point வழி சொற் பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள். அத்துடன் துறையின் சிறப்பான கண்டு

பிடிப்புகள் பற்றியும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள புதிய கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்த இடங்கள் பற்றியும் சிறப்பாக எடுத்துரைத்தார்கள். முன்னதாகச் செயலாளர் முனைவர் பு. ஆ. இராமையா, இஆப., அவர்கள் தலைமையுரை ஆற்றினார்கள். திரு. ஐ. மகாதேவன், இஆப., (ஓய்வு) அவர்கள் அவ்வெழுத்துப் பொறிப்புகள் பற்றித் தாம் ஒரு வல்லுநர் என்ற முறையில் தமது கருத்துகளை எடுத்துரைத்தார்கள். அக்கருவியிலுள்ள நான்கு எழுத்துப் பொறிப்புகளில் முதலிரு எழுத்துக்களை அவர் முன்னரே ஆய்வு செய்து எழுதிய கட்டுரையில் இடம் பெற்றிருந்தது பற்றியும் தமது உரையில் வெளிப்படுத்தினார்கள்.

இக்கூட்டத்திற்குத் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை இயக்குநர் முனைவர் ம. இராசேந்திரன், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல்துறை தலைவர் முனைவர் ஏகாம்பரநாதன், அதே துறையைச் சேர்ந்த முனைவர் பாலாஜி, மத்தியத் தொல்லியல் துறையின் பணி நிறைவு பெற்ற தொல்லியல் துறைக் கண்காணிப்பாளர் முனைவர் சத்தியமூர்த்தி, எழுத்தாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்த திரு. சுதர்சனன், புத்தக வெளியீட்டாளர் திரு. வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம் போன்ற முக்கியஸ்தர்கள் பலர் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தனர்.

சொற்பொழிவுக்குப் பின்னர் கேள்வி நேரம் தொடங்கியவுடன் முனைவர் சத்தியமூர்த்தி அவர்கள் கேள்வி எழுப்பிப் பேசும் போது இந்தப் புதிய கற்காலக் கருவிகள், அக்கருவிகள் அதிக அளவில் கிடைக்கும் பகுதியில் கிடைக்கவில்லை. இதுவரை தமிழ்நாட்டில் மேற்கொள்ளப் பட்ட அகழாய்வுகளில் புதிய கற்காலத்தை சேர்ந்த தொல்பொருட்களே அதிக கிடைத்துள்ளன. அக்கால மக்கள் வாழ்ந்தமைக்கான தடயங்கள் தெளிவாகக் கண்டறியப்படவில்லை. இருந்த போதிலும் இது மிக முக்கியமான கண்டு பிடிப்பு என்று பாராட்டினார்கள்.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தொல்லியல் துறையின் ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் பி. சண்முகம் அவர்கள், சில கருத்துகளை வெளிப்படுத்தினார்கள். இக்கற்கருவியில் உள்ள பொறிப்புகள் கொத்தி உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. கொத்துவதற்குக் கூர்மையான கருவியைப் பயன்படுத்தியிருக்க வேண்டும். புதிய கற்காலக் கருவிகள் கற்கிடைக்காலத்திலும் (Megalithic reriod) கிடைத்துள்ளன என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். புதிய கற்காலப் பண்பாடுகள் பற்றிய ஆய்வு தமிழகத்தில் இன்னும் சிறப்பாக செய்யப்பட வேண்டும் என்று கூறினார்கள்.

பின்னர் தமிழ் வளர்ச்சித்துறை இயக்குநர் முனைவர் ம. இராசேந்திரன், அவர்கன் கேள்வி ஏதும் எழுப்பாமல் இக்கண்டு பிடிப்புகள் வெளிப்படுத்தும் சில முக்கிய செய்திகளைத் தெளிவு படுத்தினார்கள். தொல்லியல் துறை சிறப்பு ஆணையர் ஹரப்பா

நாகரிகத் தாக்கம் இங்கு இருந்தது போல இங்குள்ள நாகரிகத்தின் தாக்கம் அங்கிருந்தது என்றும் தெரிகிறது. ஆதலால் இரண்டு இடத்திலும் ஒரே காலத்தில் ஒரே நாகரிகம் இருந்திருக்கிறது என்று கூறலாம் என்றும் தமிழ் ஆர்வலர்கள் இவ்வாறு சிந்திப்பதுதான் இயற்கை என்றும் கூறினார். மேலும் சிந்துசமவெளி எழுத்துகள் அங்கிருந்து இங்கு வரவில்லை. இங்கிருந்து தான் அங்கு சென்றிருக்க வேண்டும். இதற்குச் கடல்கோள் போன்ற இயற்கையழிவுகள் காரணமாக இருந்திருக்கலாம் என்றார்.

சங்க இலக்கியத் தொகுப்பில் திருமுருகாற்றுப்படை இருப்பதன் காரணத்தினாலே சங்க இலக்கியம் சற்று பிற்காலத்தைச் சார்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. தற்போது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள புதிய கற்காலக் கருவியில் எழுதப்பட்டுள்ள எழுத்துகள் நான்கில் முதலிரு எழுத்துக்கள் முருகன் என்பதை குறிக்கிறது என்ற இந்தக் கருத்து சரியென்றால் சங்க இலக்கியத்தின் காலம் இன்னும் முற்பட்டதாக இருப்பதற்கு வாய்ப்பிருக்கிறது என்று கூறியதுடன் இந்த அரிய கண்டுபிடிப்பின் காரணமாக இத்துறைக்கு தம் துறை சார்பிலும் தமிழக மக்கள் சார்பிலும் நன்றி தெரிவிப்பதாகவும் கூறினார்.

இந்நிகழ்ச்சியுடன் துறையின் வெளியீடான இரு நூல்கள் வெளியிடும் நிகழ்ச்சியும் நடத்தப்பட்டது. இத்துறையின் கல்வெட்டுப் பயிற்சி நிறுவனத்தின் முன்னாள் மாணவர்களும் துறையின் அலுவலர் களுமாகிய திரு ச. பரணன், அமரர் முனைவர் இரா. ப. கருணானந்தன் ஆகியோர் எழுதிய நூல்கள் முறையே திருநாவலூர், வேதாரண்யம் என்ற தலைப்புகளில் வெளியிடப்பட்டன.

திருநாவலூர் என்ற நூலைச் செயலாளர் முனைவர் பு. ஆ. இராமையா, இஆப. அவர்கள் வெளியிட நூலாசிரியர் திரு ச. பரணன், பெற்றுக் கொண்டார். வேதாரண்யம் என்ற நூலை திரு. ஐ. மகாதேவன், இஆப. (ஓய்வு) அவர்கள் வெளியிட (இரா. ப. கருணனாந்தன், சென்ற வருடம் மரணமடைந்து விட்ட காரணத்தினால்) அவரது மனைவி திருமதி பகவதி மல்லம்மாள் பெற்றுக் கொண்டார்.

தரங்கம்பாடி டேனிஷ் கோட்டை அகழ்வைப்பகக் காப்பாட்சியர் திரு கோ. முத்துசாமி, அக்கற்கருவிகளைத் தாம் சேகரித்த விதம் பற்றி விளக்கிக் கூறிய பின்னர் நன்றி கூறி அமைந்தார். திரு. கி. ஸ்ரீதரன், பதிவு அலுவலர் நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்கினார்.

தமிழ்த்தாய் வாழ்த்துடன் தொடங்கிய கூட்டம் தேசிய கீதத்துடன் இனிதே நிறைவுற்றது.

Geological aspect of rocks used in stone implements

M.S. Ashok Deen
S. Sreekumar

Introduction

Stone is natural source material to be technically updated for mans environment needs as a period of time he skillfully shaped them to serve his purpose. With the limited resources at his disposal at that time he was able to appreciably sharpen, polish and engrave and later on depicted his dreams in the form of sculpture and used in building Architecture. These Neolithic tools brought to light from Thanjavur basin are perfect tools shaped to precision. These Neolithic tools should have been manufactured at the perfection of technology by master crafts man. Usually stone materials for manufacturing tools are very regional in nature tied very directly to geology.

Different types of rocks

a. Igneous rock
b. Sedimentary rock
c. Metamorphic rock

Out of these igneous rocks were generally sought for its hardness, resistance to weathering and abrasion to withstand and serve their purpose. There are many type of Igneous rocks. Out of which Granite and Basalt were used mostly for their abundance in nature.

Granite

The granites are cooled deep below earth crust and have evenly grained crystalline texture-some are relatively fine grained, some quite coarse grained. Granites have high silica (Acidic) content in the magma that crystallizes into quartz. Typically the higher the quartz content, the stronger the tools. Granite is a very hard,

durable material which can be prepared in a range of finishes from very rough split face to a highly polished surface.

Basalt

A basic rock is very fine grained, very dense and without crystals. Basalts are generally low in silica content and higher in the dark minerals for example Hornblende, black mica. Basalts are the results of intrusive bodies-cooled rapidly near the earth's surface, resulting in very fine-grained texture. Basalt is very dark grey to black in colour. Basalt does not split regularly, must be chiseled into shapes.

Metamorphic and Hypabyssal rock

The metamorphic rocks like Gneisses, Schists and Charnockite with its hardness, characteristic of taking high polishing and attractive dark colour also attracted men to utilize it for making well-shaped tools. In addition, the intrusive rocks like Dolerite were also used for the same purpose. Since dolerite rock is characteristic of taking sharp edges while breaking they were mostly preferred by men wherever it occur.

Geological formation of Thanjavur

The major rock formation of Tamilnadu is Crystalline metamorphic rock of Archaean age, which comprises Charnockite and Khondalite super group except along the coastal belt where marine sedimentary formation belonging to Cretaceous and Tertiary ages, covered by recent alluvium are found to occur.

The major portion of the district is covered by Cauvery alluvium with few residual hills in the western part. Essentially, it is a deltic terrain without Rocky Mountains. The occurrences of unclassified Gneisses and Cuddalore Sandstone formation are noticed in the western and south-western region of the district. Besides this, a small patch of Laterite formation is also encountered near Thanjavur.

The occurrences of Yellow ochre, Kankar, laterite, Sandstone and Vallam stones are the chief mineral resources of the district.

Pebbles of transparent quartz occur in the conglomeratic sandstones near Vallam. These transparent varieties include Amethyst, citrine and smoky quartz.

It is to be noted that the occurrences of Upper Cretaceous rocks and Cuddalore Sandstones, small patches of Upper Gondwana formation and Charnockite of Archaean age is noticed in the adjoining district of Trichirapalli. Likewise, in the other adjoining district of Pudukottai, Tertiary sedimentary rock formations and Archaean group rocks which include biotite and hornblende Gneisses are encountered.

Megascopic identification of tool

On megascopic observation, it is found that the chief mineral constituent of the tool with Indus script is a mafic minerals i.e. dark coloured mineral. The term is derived from Ferro-magnesian. Micas, Pyrexene, Amphibolite, Olivine, Iron oxides, Apatite are some of the mafic minerals present in rocks. Minerals present in the spceimen are fine to medium grained in nature. Hence, it should be hypabyssal in origin. On the basis of the dark colour and presence of mafic minerals, the rock in which the tool is made, is identified to be dolerite dyke rock.

The other tool (without signs) is essentially be made of granulite metamorphic rock as the constituents are equidimensional minerals such as Quartz, Feldspar and Pyroxene. The minerals presence in the tool are mafic and felsic minerals. The study of the rock in thin section under the microscope will certainly reveal the essential and accessory mineral constituent to identify the nature of rock.

Provenance and Conclusion

Unless we go for microscopic analysis of the tools, we will not be in a position to identify the exact nature of rock in which these tools are made. On megascopic observation, it is understood that the tool with Indus script is made up of dolerite dyke rock while the other tool is exclusively of metamorphic granulite rock. As mentioned above the hardest rock found in Tamilnadu is crystalline metamorphic rock, which includes Charnockite group and

Khondalite group rocks. These groups consist of Schist, Gneissic and granulite facies rocks. In so far as provenance is concerned these tools are essentially of native origin i.e Tamilnadu. The question of basalt rock does not arise as no volcanic rock formations are encountered in Tamilnadu.

In order to find out the surface, structure and ocomposition of minerals of rock in which the tool has been made, it has to be subjected to various analytical methods. And, Macro - chemical analysis can also be done from the inconspicuous part. In this regard, a field collection has to be intiated by visting various quarries and region where specimen are available for good geological collection. Simultaneously surface collection has to be carried out in and around the region for further supporting evidences and look out for similar tools. This great find by our Special Commissioner thus created a new chapter in Archaeology for the study of the Indus Script in Tamilnadu.

References

1. Booklet on "Know Your District - Thanjavur" - Geological Survey of India 125th Anniversary Celebration (1851-1976).
2. Minerals of Tamilnadu - 1983, Department of Geology and Mining Madras-32.
3. Special volume on Conservation of stone object-2003, Government Museum, Madras-8.

தஞ்சைப் பகுதியின் தொல்லியல் வரலாறு

கி. ஸ்ரீதரன்
பதிவு அலுவலர்

தமிழ்நாட்டின் நெற்களஞ்சியமாகத் தஞ்சைப் பகுதி விளங்குகிறது. காவிரி ஆறு பாய்ந்து வளப்படுத்தும் சமவெளியான இப்பகுதியின் நிலவியல் அமைப்பு முற்றிலும் மாறுபட்டதாகும். மலைப்பாங்கான பூமியோ, கற்கள் நிறைந்த பகுதிகளோ, இம்மாவட்டத்தில் இல்லை.

தமிழகத்தின் கற்கால வாழ்க்கையை முதன்முதலில் ஆராய்ந்த இராபர்ட் புரூஸ்புட் (R. B Foote) என்ற அறிஞர். தஞ்சைப் பகுதியில், தஞ்சாவூர் அருகில் வங்காரம்குடிகாடு (வெங்கராயன்குடிகாடு) என்ற ஊரில் இரு பழைய கற்காலக் கருவிகளை கண்டெடுத்ததாகக் கூறியுள்ளார். ஆனால் இவை பழைய கற்காலக் கருவிகள் என்பதில் ஐயமே என்று அவரே கூறியுள்ளார்.

இதைத் தவிர, தஞ்சைப் பகுதியில் பழைய கற்காலக் கருவிகள் ஏதும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை.[1]

ஹாலோசீன் (HOLOCENE) என்ற காலத்தில் (சுமார் 10,000 ஆண்டு களுக்கு முன்) சிறிய கூர்மையான கற்கருவிகளைச் செய்தான்.[2] இதனை நுண் கருவி கற்காலம் (MICROLITHIC) என அழைப்பர். செர்ட் (Chert), குவார்ட்ஸ் (Quartz), அகேட் (Agate) போன்ற கற்களால் ஆன நுண் கற்கருவிகள் பூதலூரில் ஆனந்த காவேரி ஆற்றங்கரையில் தொல்லியல் துறையால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.[3] தஞ்சைக்கு மேற்கே உள்ள வல்லத்திலும் குவார்ட்ஸ் எனப்படும் படிகக் கல்லிலிருந்து செய்யப்பட்ட சில சில்லுகள் (Flakes) கிடைத்துள்ளன. நிலவியல்படி வல்லம் பகுதி தஞ்சையின் மற்ற பகுதிகளைவிட உயர்ந்தும், லாடரைட் எனப்படும் செம்புராங் கற்கள் நிறைந்தும் காணப்படுகிறது. இங்கு குவார்ட்ஸ் (Quartz), அமெதிஸ்ட் (Amethyst) போன்ற கற்களும் கிடைக்கின்றன. இவை நுண்கற்கருவிகள் செய்யப் பயன்பட்டன. இப்பகுதி நிலவியலாளர்களால் 'வல்லம்மேட்டு' நிலம் (Vallam table land) என அழைக்கப் படுகின்றது. தமிழகத்தின் தென்கோடியில் உள்ள சாயர்புரம் (தூத்துக்குடி மாவட்டம்) பகுதியில் கிடைத்த நுண்கருவிகளின் காலமாகிய கி.மு. 4000 என பூதலூர் நுண்கருவிகளுக்கும் காலம் நிர்ணயம் செய்யலாம். ஆக, தஞ்சைப் பகுதியின் தொன்மை நுண்கற்காலத்தோடு தொடங்குகிறது எனக் கொள்ளலாம்.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஒரத்தநாடு அருகில் நல்லவன்னியன் குடிகாடு மற்றும் பூண்டி அருகிலுள்ள ஒக்கநாடு கீழையூர், வேதாரண்யம் அருகே வடகாடு போன்ற பகுதிகளிலிருந்து புதிய கற்காலக் கருவிகள் சேகரிக்கப்பட்டுள்ளன. மயிலாடுதுறை அருகே தேரழுந்தூர் (கம்பர் மேடு) என்ற இடத்தில் மத்தியத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை 1982-83, 1983-84-ஆம் ஆண்டுகளில்

அகழாய்வினை மேற்கொண்டது,[4] அகழாய்வில் இப்பகுதியில் இரு பண்பாட்டுக் காலங்கள் நிலவியிருந்ததை அறியமுடிந்தது. பெருங்கற்காலத்திய கறுப்பு-சிவப்பு மட்கல வகையைச் சார்ந்த கிண்ணங்கள் (Black and red ware), சிவப்பு வண்ணம் தீட்டப்பட்ட கிண்ணங்கள் போன்றவை கிடைத்துள்ளன. சக்கரத்தால் வனையப்பட்ட மட்கலன்களோடு கையால் செய்யப்பட்ட சாம்பல் நிற மட்கலன்கள் புதிய கற்காலக் கருவிகளோடு கிடைத்தன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலத்தின் தொடக்கத்தில் கிடைத்த மழுங்கிய நிலையில் உள்ள புதிய கற்காலக் கைக்கோடரி போன்றவை பெருங்கற்கால மக்கள் (Ironage - Megalithic age) புதிய கற்கால நாகரிகத்தினரின் பின்தோன்றல்களாகவே இருந்திருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

தமிழ்நாட்டில் பையம்பள்ளி, கல்லேரிமலை, அப்புக்கல்லு, தொகரப்பள்ளி தைலமலை. மயிலாடும்பாறை, மோதூர்[5,6,7] என்ற இடங்களில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகளில் புதிய கற்காலப் பண்பாடு-மற்றும் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுள்ளன. அடுத்து ‘இணைந்த சமுதாய வாழ்க்கை’ என்ற நிலையை மனிதன் அடைந்த காலம், பெருங்கற்காலம் எனப்படுகிறது. ஈமச்சின்னங்களில் முதுமக்கட் தாழிகளை (URNS) இப்பகுதியில் பெரும்பாலும் எல்லா இடங்களிலும் காணலாம்.

இப்பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் புதிய கற்காலக் கருவிகளும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் முன்னரே குறிப்பிட்டபடி தேரழுந்தூர் (கம்பர் மேடு) அகழாய்வில் பெருங்கற்காலப் பண்பாட்டுடன் புதிய கற்காலக் கருவிகள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. அது போன்றதொரு நிகழ்வுதான் செம்பியன் கண்டியூரிலும் நடந்திருக்கிறது.

இவ்வூரில் நத்தம் திடல் என்ற பகுதியில் கறுப்பு - சிவப்புப் பானை ஓடுகள் சிவப்பு வண்ணப் பானை ஓடுகள், குறியீடு பொறிக்கப்பட்ட பானை ஓடுகள் ஆகியவையும் கிடைத்துள்ளன. இவ்வூருக்கு அருகே புஞ்சைத்திடல் என்ற பகுதியிலும் தாழிகள் காணப்படுகின்றன. புதிய கற்காலக் கருவிகள் செம்பியன் கண்டியூர், தேரழுந்தூர் போன்ற தஞ்சை மாவட்ட ஊர்களுக்கு வெளியில் இருந்து வந்தனவா? புதிய கற்காலப் பண்பாடு இப்பகுதியில் நிலை பெற்றிருந்ததா என்பதை மேலும் ஆய்வு செய்ய வேண்டியது இன்றியமையாததாகும்.

வல்லம்

தஞ்சை நகருக்கு மேற்கே சுமார் 10 கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ள வல்லம் வரலாற்றுக் சிறப்புமிக்க பகுதியாகும். இப்பகுதியில் தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் நடத்திய அகழாய்வில் கறுப்பு சிவப்பு மட்கலன்கள், சிவப்பு மட்கலன்கள். கறுப்பு மட்கலன்கள், மூடியுடன் கூடிய மட்கலன்கள், கிண்ணங்கள் கிடைத்தன, இம்மட்கல ஓடுகளில் பல கீறல் குறியீடுகள் (Graffiti) காணப்படுகின்றன. இவை முதல் பண்பாட்டுக் காலத்தின் முதற்கால கட்டத்தில் தான் காணப் படுகின்றன. ஆனால் இதே பண்பாட்டுக்கால இரண்டாவது கட்டத்தில் தமிழ்-

பிராமி எழுத்துகள் கொண்ட பானை ஓடுகள் கிடைத்துள்ளன. இவ்வகழாய்வில் கிடைத்த பானை ஓடுளிகல் காணப்படும் குறியீடுகளில் சில சிந்து சமவெளி எழுத்துகளுடன் (குறியீடுகளுடன்) ஒத்துக் காணப்படுவதும் சிறப்பாகும்.[8]

காவேரிபூம்பட்டினம்

காவிரி ஆறு கடலில் கலக்கும் இடத்தில் காவிரிபூம்பட்டினம் சிற்றூராய் காட்சி தருகிறது. மிகப்பெரிய வணிக நகராக விளங்கிய இவ்வூரின் தொன்மையை சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, பட்டினப்பாலை போன்ற தமிழ் இலக்கியங்கள் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன. பௌத்த நூலான அபிதம்மவதாரத்தில் இந்நகரின் சிறப்புகள் கூறப்படுகின்றன. தாலமி இவ்வூரினை 'கேபரியஸ் எம்போரியன்' (Kaberios Emporion) என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இப்பகுதியில் கீழையூர், வாணகிரி, மேலையூர், வெள்ளையன் இருப்பு, மணிகிராமம் போன்ற இடங்களில் மத்திய தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறை அகழாய்வு நடத்தியது. (1962 - 1973) கீழையூர் என்னுமிடத்தில் படகுத்துறை, வாணகிரி என்ற இடத்தில் அரைவட்ட வடிவமான செங்கற்கட்டடப்பகுதி வெளிபடுத்தப்பட்டன இது கால்வாயின் வாயிலாக இருக்க வேண்டும். சங்க காலச் சோழர்களின் நீர்ப்பாசன முறைக்கு சிறந்த சான்றாகவும் விளங்குகிறது. மேலையூர் என்ற இடத்தில் பௌத்த விகாரத்தின் பகுதி வெளிப்படுத்தப்பட்டது. இவ்விகாரத்தின் ஒரு அறையில் அழகிய புத்தரின் செப்புப் படிமம் ஒன்று கிடைத்தது. இதைத்தவிர புத்த பாதமும், பூரணகும்பம், சுவஸ்திகம், ஸ்ரீவத்சம் போன்ற மங்கலச் சின்னங்கள் பொறிக்கப்பட்ட கற்பலகையும் கிடைத்தது. வெள்ளையன் இருப்பு, மணிகிராமம் பகுதிகளில் ரோமானியக் காசு, ரௌலட்டட் பானை ஓடுகள், புலி மற்றும் யானை உருவங்கள் கொண்ட சதுரவடிவக் காசுகளும் கிடைத்தன.

தமிழ்நாடுஅரசு தொல்லியல்துறை 1995-1998-ல் கிழார்வெளி, வாணகிரி பகுதிகளில் நில அகழாய்வினை மேற்கொண்டது கிழார்வெளியில் படகுத்துறை ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. வாணகிரியில் நடைபெற்ற அகழாய்வில் சிங்கள பிராமி எழுத்துப் பொறிக்கப்பட்ட பானை ஓடு ஒன்று கிடைத்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் பூம்புகாரில் 1981-82., —1997 முடிய தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல்துறையும் கோவா-தேசிய ஆழ்கடல் ஆய்வு மையமும் இணைந்து ஆய்வு மேற்கொண்டு கடலுள் சில கருங்கற் கட்டடங்கள், பானை ஓடுகள் ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தின. இதன் காலம் கி.மு. 3-ஆம் நூற்றாண்டுலிருந்து கி.பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். பூம்புகார் அருகில் சின்னமேடு என்னும் குப்பத்திற்கு எதிரே கடலில் 36 அடி ஆழத்தில் புத்தர் சிலை ஒன்றும் கிடைத்தது. ஆழ்கடல் ஆய்வில் சின்னவாணகிரி எதிரில் 5 கி.மீ. தொலைவில் கடலில் மூழ்கிய கப்பலிலிருந்து ஈயக்கட்டிகள் சேகரிக்கப்பட்டன. ஈயக்கட்டிகளில் 1792-W. Blackett என்ற பொறிப்பு காணப்படுகிறது.[9, 10]

இங்கு நடைபெற்ற நில அகழாய்வுகளும், ஆழ்கடல் ஆய்வும் பண்டைய பூம்புகார் நகரின் தொன்மைச் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளன.[11], [12]

குறும்பன்மேடு

தஞ்சை நகரிலிருந்து சுமார் 2 கி.மீ, தொலைவில் அமைந்துள்ள குறும்பன் மேட்டில் இடைகாலச் சோழர்களின் அரண்மனைப்பகுதி எங்குள்ளது என்பதைக் கண்டறிய அகழாய்வு மேற்கொள்ளப்பட்டது. சோழர்காலப் பானை ஓடுகள், கூரைக்குப் பயன்படுத்தப்படும் நீளமான ஓடுகள், சுடுமண் பொம்மையின் பகுதிகள் ஆகியன கிடைத்தன.

பழையாறை

கும்பகோணம் அருகேயுள்ள இவ்வூர் சோழர்களின் இரண்டாவது தலைநகராக விளங்கியது. இவ்வூரைச்சுற்றி பம்பப்படையூர், ஆரியப்படையூர் மனப்படையூர், புதுப்படையூர், சோழன் மாளிகை ஆகிய பகுதிகள் உள்ளன. இவையாவும் சோழர் காலத்தில் படைகளின் தலைமையகமாக விளங்கியிருந்திருக்க வேண்டும். பழையாறை பகுதியில் 1964-65 ஆண்டுகளில் நடைபெற்ற ஆய்வின்போது ஈமத்தாழிகளும் செங்கற்கட்டடப் பகுதிகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. 1984-ம் ஆண்டு கீழ்ப்பழையாறையில் மேற்கொண்ட அகழாய்வில் உடைந்த செங்கற்சுவர், இடைக்காலப் பானை ஓடுகள், கூரை ஓடுகள், இரும்புஆணிகள், சுடுமண் விளக்குகள் ஆகியவை கிடைத்துள்ளன. கறுப்பு-சிவப்புப் பானை ஓடுகள் சிலவும், இடைக்காலத்தைச் சேர்ந்த சொரசொரப்பான சிவப்பு வண்ணப் பானை ஓடுகள் கிடைத்தன. இடைக்கால (Medieval) வரலாற்றுச் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறும் வண்ணம் இவ்வகழ்வாய்வு அமைந்தது.[13]

தாராசுரம்

பழையாறையின் ஒருபகுதியாக விளங்கும் தாராசுரம் ஐராவதேசுவரர் கோயில் பகுதியில் 1986-ஆம் ஆண்டு அகழாய்வு நடைபெற்றது. கோயிலின் தென் கிழக்குப் பகுதியினைச் சீரமைக்கும் பொழுது சிறுத்தொண்டர், அவரது துணைவியார், மகன் சீராளன், நரசிங்க முனையதரையர் ஆகியோரது செப்புத் திருமேனிகள் (எழுத்துப் பொறிப்புடன்), மற்றும் சோழர்காலச் செப்புக்காசுகள் போன்றவை கிடைத்தன. உட்கோபுரத்திற்கும் வெளிக்கோபுரத்திற்கும் இடையில் நடைபெற்ற அகழாய்வில் செவ்வக வடிவ மேடை, வடமேற்குப் பகுதியில் வட்ட வடிவக் கிணறு (விஜயநகர காலம்) ஆகியவை வெளிபடுத்தப்பட்டன. இடைக் காலத்தைச் சேர்ந்த மட்பாண்டங்கள், மூக்குடன் கூடிய மட்பாண்டங்கள், சுடுமண் விளக்குகள், சோழர்காலக் கூரை ஓடுகள் போன்றவை கிடைத்தன.

தரங்கம்பாடி

நாகப்பட்டின்ம் மாவட்டத்தில் பொறையாறு வட்டத்தில் உள்ள தரங்கம்பாடி டேனிஷ்கோட்டை 1620-ஆம் ஆண்டு கட்டப்பட்டதாகும். இயற்கை பாதிப்பினால் சரிந்து விழுந்த கோட்டைச் சுவரின் வடபகுதியைச் செப்பனிடுவதற்கு

முன்னர் அடித்தளம் எவ்வாறு அமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை அறிய அகழாய்வு (2001-2002) மேற்கொள்ளப்பட்டது. இயற்கை மண் ஆகிய கடல மணல் மீது செங்கற்கட்டடமும், செங்கற்துண்டுகளைக் கொண்டு தரையும் அமைக்கப்பட்டன. அதன்மேலே 30 செ.மீ. தடிமண் அளவுக்கு செங்கற்துண்டுகள் சுண்ணாம்புக் கலவை கொண்டு தளமும் அதற்கும் மேலே 30 செ.மீ. தடிமண் அளவுக்கு தவிட்டு மண் எனப்படும் மணலும் பரப்பப்பட்டிருந்தன. அதற்கு மேலே சுவர் கட்டப்பட்டுள்ளது. சுவரில் சுண்ணாம்புக் கலவை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சுவரின் மேற்பகுதியில் செங்கற் தளம் பாவப்பட்டிருந்தது. மழை பெய்தால் தண்ணீர் வெளியே சென்று விடும் வகையில் அது அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கோட்டைச் சுவரின் அடித்தளத்தில் இரண்டு முறை கற்கள் பதிக்கப்பட்டு அதன் மீது சுவர் எழுப்பபட்டிருந்ததும் அதன் உறுதித் தன்மைக்குச் சான்றாக விளங்குகிறது.[14]

தஞ்சைப் பகுதியில் ஒரு சில இடங்களில் அகழாய்வு நடைபெற்றிருந்தாலும் அவை தரும் சான்றுகள் மிகவும் முக்கியமாக விளங்குகின்றன. இப்பகுதியில் மேலும் முறையாக மேற்பரப்பு ஆய்வு செய்து, அகழாய்வினை மேற்கொண்டால் மேலும் சிறப்பான சான்றுகளுடன், தஞ்சைப் பகுதியின் தொன்மையினை அறிய இயலும்.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. காசிநாதன். நடன (ப.ஆ) அருண்மொழி-1988 (வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தஞ்சை மாவட்டம் கே.எஸ். சம்பத்)
2. சாந்தலிங்கம் சொ. தஞ்சை வரலாற்றில் தொல்பழங்காலம்-கட்டுரை
3. Nagaswamy R. (Ed) South Indian Studies (Sridaran K. Tanjore Microliths)
4. Indian Archaeology - A Review 1982 - 83, 1983 - 84
5. இராசவேலு சு. திருமூர்த்தி கோ. தமிழ்நாட்டுத் தொல்லியல் அகழாய்வுகள், 1995
6. Shetty. Ashok Vardhan K Excavation at Mangudi 2003.
7. Sridhar T. S. (Ed) Modur Excavation Report
8. Subbarayalu Y. Vallam Excavations - Tamil Ctvilization Vol 2 No 4 December 1984.
9. தாமோதரன் (ப.ஆ.) தொல்லியல் நோக்கில் தமிழகம் — 1999- (பூம்புகார் கடற்கோளும் அகழாய்வுகள் புலப்படுத்தும் உண்மையும் வெ. இராமமூர்த்தி)
10. Soundarajan K. V. Kaveripattinam Excavations (1963 - 73)-1994
11. பூம்புகார்-தொல்லியல்துறை வெளியீடு-1973
12. Kasinathan Natana (Ed, Seminar on Marine Archaeology 1992
13. Sridhar T.S. (Ed) Excavation of Archaeological Sites in Tamil Nadu (1969 - 1995) – 2004
14. Tranquebar Excavation and Conservation Report - 2003

Monuments and Museums of Thanjavur District

R. Narayanan

To preserve the regional history of Tamilnadu, the Department of Archaeology is protecting monuments spread all over the State. These monuments, which contain historical inscriptions or have architectural & artistic value, throw light on our ancient heritage. They provide a wealth of information for the reconstruction of the State's history.

Tamilnadu is having considerable number of temples, forts palaces, choultries and memorial buildings. Due to a variety of reasons, such as invasion, natural calamities, etc., temples and other structures had become dilapidated and need conservation and preservation.

Having this in mind the Tamilnadu State enacted the *"Tamilnadu Ancient Historical Monuments And Archaeological Sites And Remains Act 1966" (Tamilnadu Act 25/1966) and "Tamilnadu Ancient And Historical Monuments And Archaeological Sites And Remains Rules 1971"*

Tamilnadu State has so far declared 87 monuments for the protection and preservation under the above Act. Thus by providing better conservation and preservation so as to extend the life of the building, the message of our ancestors can be passed on to the next generation.

Thanjavur Palace-Thanjavur

Thanjavur, the capital city of Cholas, is a flourishing city from the 7th century CE. At present there are two important forts namely Chinna Kottai (Little fort) and Periya Kottai (Big fort). Thanjavur Palace is situated within Big Fort Complex. This fort was erected by the Vijayaraghava Nayakar (1633-74 CE) who was the last king of Thanjai Nayak dynasty. The State Department of Archaeology protects the important monuments in the palace complex, such as Arsenal Tower, Bell Tower, Darbar hall of the Marattas and Sadar Madi.

Arsenal Tower is 190 feet height with eight storeys and was consructed in 1855 CE during the period of Marattas. It was used for storing weapons, armouries and communication, and was also serving as a watchtower. Bell tower is situated in the North Western side of the Arsenal Tower. This tower is also known as "the wide holed ear pavilion" to the public. It is also believed that the Vijayaraghava Nayakar offered worship in the direction of Srirangam from the top terrace of this tower, The tower is fashioned in the style of Gingee Nayaks. Portraits of several Maratta rulers including Serfoji are painted in the Darbar hall depict the scenes from epic Ramayana and stucco figures of God and Goddess are well projected on the walls and ceiling. The octagonal columns, marvellous arches and wall of the hall are adorned with images of deities like Siva, Vishnu, Indra with their consorts. Thanjavur Palace with its arcihtectural beauty reflects the 'Marattas' and 'Nayaks' patronage towards art and culture.

Manora-Sarabendraraja Pattinam

Manora about 25 km from Pattukkottai was built by Thanjavur Maratta King Serfoji-II in the year 1814 CE in commemoration of victory of the British over Nepolean. The word 'Manora' was derived from the word 'Minar'. This hexagonal shaped eight storeyed tower is 75 feet in height. The tower, surrounded by a rampart wall and a moat, looks like a fort.

Granary-Tirupalaithurai

Granary of Palaivananathar Swamy temple was constructed by the Thanjavur Nayak King Ragunatha (1600-1634 CE). This 36 feet height granary is circular in shape at the bottom and conical at the top. It has three openings one is at the lower end, second at the centre and the third at the top. Approximately 3000 kalams of grain can be stored in this granary.

Siva Temple at Tiruchinampundi

The Siva temple at Tiruchinampundi situated in Tirukattupalli taluk of Tanjavaur District was constructed in the early Chola period in the 9-10 century CE. There are number of inscriptions of Parantaka I of the Chola dynasty.

Danish Fort

Tranquebar (Tarangampadi) is situated 30 km from Mayiladuthurai, in Nagapattinam District. The coramandal coast from Nagur to Nagapattinam has been an active international commercial and cultural centre from about 3rd Century BCE onwards. At the beginning of the 17th century, many European countries like the British, the French, the Dutch and the Danes, vied with each other in establishing maritime trade with India and formed respectable East India companies. The Portguese settled at Nagapattinam in 16th Cnetury CE, also seems to have frequented the port of Tarangambadi.

The Danish East India Company was established at Copenhagen, Denmark in 1616 CE. The King of Denmark sent Danish Admiral Ove Gedde, as his Ambassador to India with two ships, and with the help of a Holland captain Roeland Crape. Roeland Crape was able to impress the then king of Thanjavur, Raghunatha Nayak. The letter of friendship was written on a golden leaf resembling that of a palm leaf, in Tamil language with a signature of the king Raghunatha in Telugu. This golden letter of friendship signed in 1620 CE is now preserved in the Royal Archives, Copenhagen, Denmark and Danish fort, Danes Borg Castle was constructed. The fort consists of two large structures. They are the rampart wall and the main building.

Dutch Cemetery at Nagapattinam

Old Dutch Cemetery situated near the sea shore at Nagapattinam, has been declared (in G.O.Ms. No 1286 Edn. dtd. 29.06.1981) as a protected monument and preserved by this department. This is one of an ancient cemetery with inscriptions written in Dutch language.

Site Museums of Thanjavur District

The site museums are set up in loactions where excavations were carried out archaeolagically significant sites. In addition to one Underwater Archaeology Museum located at Poompuhar, there are fourteen District Archaeological Site Museums coming under the control of this Department. The Museum is opened mainly to create archaeological awareness among the public. The excavated antiquities that are available in that area are exhibited in the Site Museum.

Marine Archaeological Museum - Poompuhar

Tamilnadu is famous for a number of Ports on the Eastern seacoast. The ports of Sopatanam, Kaverippumpattinam, Tranquebar, Karaikkal, Periapattinam and Kanyakumari are mentioned in the chronicles of foreign travellers as well as in Sangam literature. Poompuhar (Kaveripoompattinam) is said to have submerged under sea. Hence the Archaeology Department conducted a preliminary exploration and excavation.

An exclusive Underwater Archaeological Site Museum was established at Poompuhar in the year 1997 to exhibit the antiquities recovered from under water exploration.

Antiquities on Display

Antiquities on Display: Antiquities recovered both from off-shore and onshore exploration and excavation. Roman rouletted sherd, Head of Buddha (Terracotta), Buddhapadam (Terracotta), Big sized bricks, Beads, Roman and Chinese potteries, Stamped potteries from Alagankulam Excavation, Wooden artifacts, Ring well, Megalithic appendages, Chinese jar, British cooling jar, Anklet (Silambu), Terracotta figurines, Lead Ingots and Buddha statue off Poompuhar, Stone sculpture of Ayyanar and Models of ship.

Site Museum - Tranquebar (Danish Fort)

Tranquebar (Tarangampadi) is situated 30 km from Mayiladuthurai, in Nagapattinam District and the museum is located inside the Danish Fort.

Antiquities on Display: Porcelain wares, Danish manuscripts, Glass objects, Chinese tea jar, Steatite lamps, Decorated terracotta objects, figurines, lamps. Stone sculptures, Swords, Dagger, Spear, Sudai figurines (made of mortar) Megalithic Urn, Chola period utensils, and Wooden objects.

Maratta Museum - Thanjavur

The Museum, which is functioning in the Thanjavur Palace complex in the heart of the town, is popularly known as Maratta Museum.

Antiquities on Display: Stone sculptures, Porcelain wares, Iron implements such as Sword, Dagger and Knife.

Rajarajan Site Museum - Thanjavur

The Museum is functioning in the Rajarajan Manimandapam in Thanjavur Town.

The Cholas were the greatest of the South Indian ruling dynasties. Rajaraja I (985 - 1014 CE) was the greatest of this dynasty known for his royal endeavour, military conquests, efficient administration and promotion of culture and art. He raised the power of the Chola dynasty to unprecedented heights and paved the way for its continued splendour for another two centuries. The museum was established in the year 1984 as part of the celebration of his 1000th birth centenary.

Antiquities on Display: Stone sculptures viz. Yoga Dhakshinamoorthy, Nataraja, Jeysta, Gajalakshmi, Vishnu, Brahma. Muruga, Bhairava, Vinayaga, Surya, Rishi Agasthya and Nandi and other artifacts of the Chola period.

A Brief Note on Indus Valley Civilization

The Indus Valley Civilzation was one of the world's first great urban civilization. It flourished in the vast river plains and adjacent regions in what are now Pakistan and western India. The earliest cities become integrated Into an extensive urban culture around 4,600 years ago and continued to dominate the region for at least 700 years, from 2600 to 1900 BCE. It was only in the 1920's that the buried cities and villages of the Indus valley were recognized by archaeologists as representing an undiscovered civilization.

The first appearance of the Indus Valley Civilization was the early Harappan Ravi Phase. This phase named, after the nearly Ravi River, lasted five to seven centuries, from circa 3500 - 3300 BCE until 2800 BCE. It is related to the Hakra Phase, identified in the Ghagger - Hakra River Valley to the west, and predates the Kot Diji Phase (2800 - 2600 BCE), named after a site in northern Sindh near Mohenjodaro. Increasing knowledge of the Ravi and Kot Diji Phase occupations at Harappa and contemporay settlements throughout north-western South Asia permit glimpses of later Indus Civilization. Some of the most important discoveries in the Ravi Phase relate to writing. The earliest examples of the Indus script date from this period, placing the origins of writing in South Asia at approximately the same time as those of Ancient Egypt and Mesopotamia. By 2600 BCE, it had risen to become a complex civilization.

The Chronology of the Indus Valley Tradition can be divided into four Eras and into several phases:

Era	*Phase*	*date*
Early Food Producing Era	Neolithic / Calcolithic	ca. 7000 - 5500 BCE
Regionalization Era	Early Harappan (several Phases)	ca. 5500 - 2600 BCE
Integration Era	Harappan Phase	ca. 2600 - 1900 BCE
Localization Era	Late Harappan Phase	ca. 1900- 1300 BCE

Phases	*date*
1A/B Early Harappan/Ravi Phase	ca. 3300-2800 BCE
2 Early Harappan/Kot Diji Phase	ca. 2800-2600 BCE
3A Harappan Phase	ca. 2600-2450 BCE
3B Harappan Phase	ca. 2450-2200 BCE
3C Harappan Phase	ca. 2200-1900 BCE
4 Harappan/Late Harappan Transitional	ca. 1900-1700 BCE
5 Late Harappan Phase (Cemetery H)	ca. 1700-1300 BCE

Post - Indus Traditions :

Painted Grey ware :	1200-800 BCE
Northern Black Polished Ware :	700-300 BCE
Early Historic Period :	600 BCE

Extension of the Indus Civilization

The Indus Valley Civilization extended from Baluchistan to Gujarat, with an upward reach to Punjab from east of the river Jhelum to Rupar on the upper Sutlej. Coastal settlements extended from Sutkagan Dor at the Iranian border to Lothal in Gujarat. Besides the western states of India, Indus Valley Civilization encompassed most of modern-day Pakistan. An Indus Valley site has been found on the Oxus river at Shortughai in northern Afghanistan, as well as Alamgirpur about 28 km from Delhi.

So far, over 1052 cities and settlements have been found, mainly in the general region of the Ghaggar-Hakra River and its tributaries. Among the major settlements were the urban centers of Harappa and Mohenjodaro, as well as Lothal, Dholavira, Ganeriwala, and Rakhigarhi.

Artifacts

Indus artisans produced a wide range of utilitarian and decorative objects using specialized techniques of stone working, ceramics and metallurgy. Copper and bronze were used to make tools, mirrors, pots and pans. Bone, shell and ivory were turned into tools, jewellery, gaming pieces and especially furniture inlay. Silver and gold utensils and ornaments were crafted.

Fine ceramic objects, such as stoneware bangles and glazed faience ornaments were also made. These objects may have been produced for the wealthy merchants and ruling classes, because identical utensils and ornaments were made in terracotta, probably for ordinary people. Various sculptures, seals, pottery, gold jewellery, and anatomically detailed figurines in terracotta, bronze and steatites have been found at the excavation sites. A number of bronze, terracotta and stone figurines of girls in dancing poses reveal the presence of some dance form.

Judging from the dispersal of Indus civilization artifacts, the trade networks, economically, integrated a huge area, incluaing portions of Afghanistan, the coastal regions of Persia, northern and centrnl India, and Mesopotamia.

THE INDUS SCRIPTS: SEALS AND WRITING

The most unique objects were square seals made of stone and engraved with symbols and animal motifs. The most common animal on the seals is a mythical unicorn. while other seals are carved with a bull, an elephant or even a rhinoceros.

Abstract or pictographic symbols that were engraved above the animals represtns the Indus form writing. The presence of wrtiing on seals, as well as on pottery and other objects, indicates that the Indus people developed a system for recording the names of deities, or people or materials. The inscriptions are very short. consisting of about seven symbols. Scholars have not yet been able to decipher these short inscriptions and will not be able to do so until some longer texts or by-lingual inscriptions have been discovered.

Spread of Indus Civiliization after its Disappearance:

Although earlier scholars thought that the Indus civilization disappeared around 1700 B-C. recent excavations in Pakistan and western India indicate that the civilization gradually became fragmented into smaller regional cultures referred to as Late or post Harappan cultures.

However, the Indus Valley Civilization did not disappear suddenly, and many elements of the Indus Civilization can be found ia later cultures. Current archaeological data suggests that the Late Harappan may have persisted until atleast c. 1000-900 BCE. and is partially contemporaneous with the Painted Grey Ware and perhaps early NBP cultures. Archaeologists have emphasized that there is a continuous series of cultural developments that link 'the so-called two major phases of urbanization in South Asia"

In the aftermath of the Indus Civilization's collapse, regional oultures emerged, to varying degrees showing the influence of the Indus Civilization. In the formerly great city of Harappa, burials have been found that correspond to a regional culture called the Cemeery H culture. At the same time, the Ochre Coloured Pottery culture expands from Rajasthan in to the Gangetic Plain.

SOURCE:

1. http:/www. harappa. com/index. html
2. http://en. wikipedia.org/wiki/ Indus + valley + civilization

ROCK ART AND INDUS VALLEY SYMBOLS IN TAMILNADU

T. S. Sridhar, IAS.

S. Vasanthi

The evolution of humanbeing traces different stages of development. They are divided into Stone Age, the Chalcolithic period, the Bronze Age and the Iron Age. Early men were nomads, and were in the stage of food gathering. Advancement in making of stone tools and the knowledge of metals marked the transition of Civilization. They led a settled life and produced their own food. Copper was the first metal used for making objects by people in the Chalcolithic Age. The discovery of Bronze, an alloy of copper and tin, played an important role in the growth of the Mesopotamian, Indus valley, Chinese and Egyptian Civilizations. Their thoughts and ideas were expressed in the form of writing, pictograph, graffiti and then script. They are classified according to their nature (1) Pictographic writing (2) Logography, identified by word (3) Rebus writing, phonatized ideograph (4) Syllabic writing and (5) Alphabetic writing.

The pictures and other unidentifiable marks, symbols and scratches have been termed as Graffiti. Potteries with graffiti marks have been found all over the world. A striking thing about the graffiti is that they are common form practiced in all ancient civilizations and most of them are similar and identical in nature. And some of the graffiti seem to have survived from earlier cultures, right from the Indus valley civilization of the third and second millennium BCE.

In the Pre-Historic Period Early Man expressed his thoughts by scrapping, painting and engraving in the rock shelters, boulders and clay tablets. He expressed his ideas in paintings and he painted what he saw visually. They are termed as rock art. The rock art are classified as Petroglyphs and Pictographs. A petroglyph is an image or pattern of geometric designs on rocks created by carving or picking to get the desired images. A Pictograph created by painting

on a rock and is noticed usually in caves or under overhanging cliffs. The colours such as red, yellow ochre, white, black and green were commonly used. The rock art reflecting the beliefs and artistic conventions of ancient societies is an integral part of the collective memory of humanity. The earliest rock art in Europe are dated to Palaeolithic period while in India they belong to the Mesolithic period. India ranks in the world as one of the six major regions in the occurrence of rock arts. Earliest rock paintings in India have been identified in the rock shelters of Uttarpradesh and Madhyapradesh.

There are number of rock art sites found in Tamil Nadu and dated to Iron Age. Tamil Nadu has a rich heritage and chequered history. Its ancestry dates back to the Paleolithic age. Archaeologically, it is one of the most interesting sites, considering the antiquity of monuments, richness of artifacts and the variety of its museums. In epigraphy, the state can proudly boast of having the largest number of inscriptions in the country. Its temple architecture sculptures and bronzes are world-renowned. However, it was believed that that the state had no rock art of any significance. But, this was till a few decades ago. In the late seventies, Prof. K.V. Raman chanced upon rock engravings in Mallapadi in Dharmapuri District, thereby flagging off the race for identifying new sites ; and the effort has not been in vain. Till date, more than thirty sites along with the Western and Eastern Ghats have been identified, many of them by officers of the State Department of Archaeology. This has conclusively proven the existence of cavemen who inhabited the rocky shelters of Tamil Nadu in megalithic period (Iron age). It has also established the State's claim to be considered as one of the important regions for studying and interpreting rock art.

The rock art of Tamil Nadu displays great virtues of balance, appropriate use of colour, love of nature, and a keen understanding of the life and times of inhabitants. Scenes of battlefield, travel, hunting, festivities and food habits are depicted with realism and their urge to express themselves in forms that are intelligible. They are the first hesitant, but clear-attempts by early man to communicate in writing with members of his tribe as well as with neighbours. A study of the paintings throw enormous light on their thinking process, their every day concerns and their fight for survival in a difficult era. It also displays the artistic talent inborn in early man. Their study

is at once fascinating and illuminating. Realising the importance of rock art and the need to preserve them from deterioration due to quarrying or vandalism, the Government of Tamil Nadu has notified four sites namely Kilvalai, Alambadi, Settavarai and Vettaikaranmalai as protected monuments under the "Tamil nadu Ancient and Historical Monuments and Archaeological sites and Remains Act 1966".

With this background of general history the study of rock art with regard to occurrence of Indus symbols in Tamil Nadu is discussed. It aims at exploring the relation between the graffiti on potteries of Megatithic period and symbols found on rock paintings with Indus valley symbols.

Indus valley symbols are found at Kilvalai (Latitude: 12° 21' 48' N & Longitude: 79°20'28'E), which is a hamlet twenty three km from Villupuram on the road to Tiruvannamalai. The paintings are found in four different rocky outcrops. The first picture depicts three persons positioned side by side, one seated on a horse, another holding its bridle and the third man standing with outstretched hands, in a gesture of welcoming the horsemen. Below this painting, there are some more drawings; one of them delineates a group of four men with interlinked hands. They seem to be standing on a boat and one of them is holding a lone pole.

Futher down, some paintings of geometrical designs consisting of combined triangles, plus, multiplication markings drawn inside the circles are observed. Four symbols, among which first two are similar to the Indus signs Nos. 177, 2I4, ('Concordance of the Indus script' by I. Mahadevan) and the fourth one resembles the Chalcolithic graffiti of B. B. Lal's list resembling Sun. The first sign looks like a tree, and the second sign resembles a Drum, locally known as 'Udukkai' This symbol is continuously noticed in the graffiti of megalithic burial potteries also. Yet another geometrical design of a wheel with six spokes is clearly painted. A picture of a sun with 17 rays is also noticed.

The fourth group of paintings consists of figures that lack clarity. Some designs inside a circle could be seen. There is a painting of six men standing and a few others with outstretched hands. This painting is indicative of some ritualistic significance.

The horned headgear of the men and their faces resemble bird's beaks, which bear a very close similarity to some of the Egyptian paintings of the second millennium BCE.

The occurrence of designs and depiction of men rowing a boat indicates a link between the Indus valley and the southern region, because similar symbols have been discovered on Indus valley seals. But these symbols might be post Indus valley, because of the date inferred by the occurrence of the horse, which was absent in Indus valley. The figure depicting men riding on horse clearly suggests the domestication of animals and the settled way of early men.

Another illustrious feature to be noted in the painting is the horned headgear of men. The rock paintings discovered at Bhimbetka (Madhya Predesh) also often depict such headgears painted frontally on men. Only the red ochre colour is used throughout. The strokes are broad and flat as it shows that the artist did not use a brush. These paintings must have been drawn between 1000 and 500 BCE or in the beginning of Megalithic age.

The paintings with some Indus symbols are found on the slabs of four dolmens (A typological terminology for a Megalithic burial) at Maharajakadai (Latitude 12⁰ 37' 26" N Longitude 78⁰ 15' 16" E) situated near Krishnagiri in Dharmapuri district. The figures of a Bird, an Archer, a man riding on a horse and a man holding a raised pole were found on the dolmens. Another painting was of a person with a halo over his head and body drawn up to the hip. A picture of rays emanating from the head suggests that it might be the representation of a God or a headman of that tribe. White colour was used as a medium of painting. In the lower row a series of seven signs are noticed. Symbol Drum, 214 of I. Mahadevan is the noteworthy painting and the period assigned to them are between 1000 BCE and 500 BCE or the Megalithic period.

It is hoped that this article will be useful not only to the discerning research scholar, but also to the general reader interested in art and archaeology. Further study of the rock paintings of

Tamil Nadu with Indus symbols and the writing systems of the Pre-Iron age and Iron Age people in Tamil Nadu will certainly reveal more resolved mysteries.

Select Bibliography

Asko Parpola, ed. Progress in the Proto-Dravidian Indus Script, The Scandinavian Institute of Asian Studies, Copenhagen, 1969,

Banerjee, N.R., The Iron Age in India, 1965.

Gurumurthy, S. Deciphering the Indus Script (From Graffiti on Ancient Indian Pottery), University of Madras, Chennai, 1999.

Lal, B.B., From Megalithic to the Harappan, Tracing back the graffiti on Pottery, Ancient India vol.16, (1960), 1962.

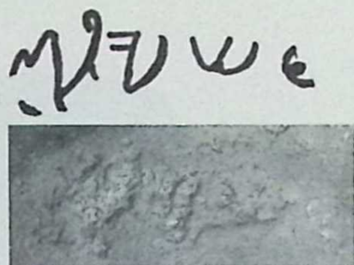
Mahadevan, I. The Indus Script - Texts Concordance and Tables, Memoirs of the Archaeological Survey of India No.77, Archaeological Survey of India, New Delhi, 1977.

Rao, S.R., The Decipherment of the Indus Script, Mumbai, 1982.

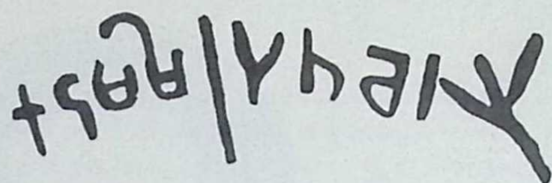
Sridhar, T.S., ed. Rock art of Tamil Nadu, Department of Archaeology, Government of Tamilnadu, Chennai, 2005.

Wheeler, R.E.M, ed. Brahmagiri and Chandravalli, 1947, Ancient India No.4.

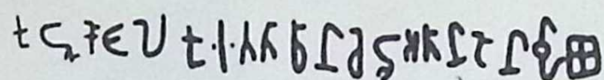

1

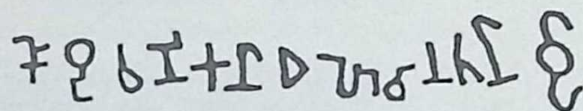
 2

3

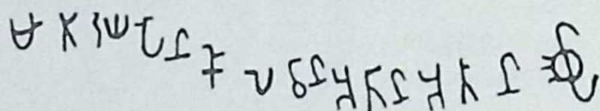
 4

5

 6

7a

 8

7b

1. Signs on Celt-Sembian Kandiyur
2. Harappan Seal
3. Tamil Brahmi Inscription - Edakkal
4. Anaikkottai Seal
5. Brahmi Inscription - Kongarpuliyan Kulam
6. Square - Indus Symbol

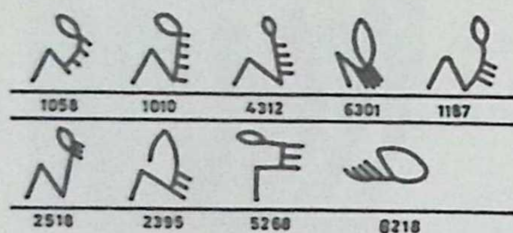
7a, 7b Tamil Brahmi inscription - Alagarmalai

8. Crab - Indus Symbol

Indus symbols and Tamil Brahmi inscriptions

(see page - 53 - 55)

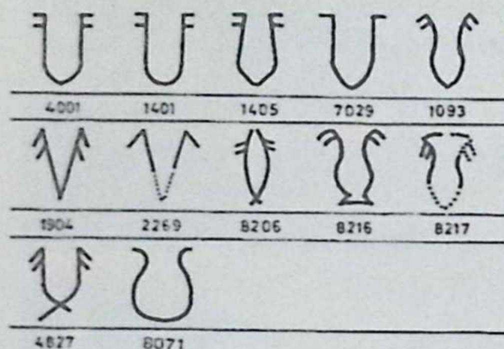
Sign No.

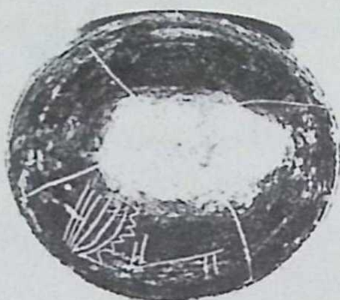
48

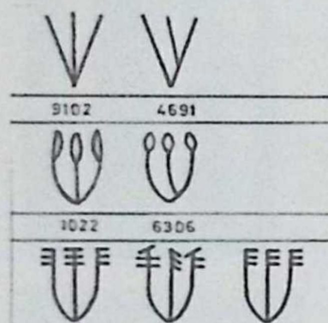
1

342

2

367

3

301

4

1. Mangudi 2. Sulur 3. Modur 4. Harappan Seal

Variants of Indus symbols and occurrence in potteries

(see page - 56 -61)

தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகளில் சிந்துவெளிக் குறியீடுகள்

முனைவர். சு. இராசகோபால்
கல்வெட்டாய்வாளர்

தமிழ் மொழியை எழுதப் பயன்பட்ட தொன்மையான எழுத்தினை தமிழ் - பிராமி எழுத்து என்றழைப்பர். 'தமிழி', 'தொல் தமிழெழுத்து' என்றும் பெயரிட்டுள்ளனர். இவ்வெழுத்தால் எழுதப்பட்ட 98 கல்வெட்டுகள் தமிழகத்திலும், கேரளத்திலுமாக 31 இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

இவற்றில் எடக்கல் (கேரளம்), அழகர்மலை, கொங்கர்புளியன் குளம் (தமிழகம்) ஆகிய இடங்களில் உள்ள தமிழ் - பிராமி கல்வெட்டுகளின் இறுதியில் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளை ஒத்த சில குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன.

மேலும் யாழ்பாணம் அருகில் அணைக்கோட்டையில் கிடைத்த ஒரு செம்பு முத்திரையிலும், எகிப்து நாட்டில் பெரனிகே என்ற இடத்தில் அகழாய்வில் கிடைத்த ஒரு ரோமானியப் பானை ஓட்டிலும் தமிழ் - பிராமி சொற்களை அடுத்துச் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளை ஒத்த குறியீடுகள் உள்ளன.

சிந்துவெளிக் குறியீடுகள் - பெருங்கற்காலப் பானை ஓட்டுக் கீறல்கள்- முத்திரைக் காசுக் குறியீடுகள் - பாறை ஓவியக் குறியீடுகள் - தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் உள்ள குறியீடுகள் இவற்றினிடையே ஒருவகைத் தொடர்பள்ளதைப் பல ஆய்வாளர்களும் குறிப்பிட்டு வருகின்றனர். இக்குறியீடுகள் தமிழ் - பிராமி எழுத்துக்களின் முன்னோடிகளாக இருக்க வாய்ப்புண்டு என்றும் கருதுகின்றனர். சில ஆய்வாளர்கள் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளை 'முந்து-தமிழ்' எழுத்துகள் என்றே பெயரிட்டு அழைக்கின்றனர்.

தமிழ்நாடு அரசு தொல்லியல் துறை அண்மையில் மயிலாடுதுறை அருகில் செம்பியன்கண்டியூரில் ஒரு புதிய கற்காலக் கற்கோடரியில் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளைக் கண்டறிந்துள்ள நிலையில், முன்சொன்ன தமிழ்-பிராமிக் கல்வெட்டுகளின் இறுதியில் வரும் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளை ஒத்த குறியீடுகளை அறிந்து கொள்வது அவசியமாகிறது. அவற்றை இங்கு காண்போம்.

முன்சொன்ன எடக்கல், பெரனிகே. அணைக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் குறியீடு, பனைமரத்தையொத்த குறியீடாகும். இக்குறியீடு சிந்துவெளிக் குறியீடுகள் பட்டியலில் எண் : 162- ஒப்ப உள்ளது. இக்குறியீடு எடக்கல் கல்வெட்டில் 'கடும்மி - புதசேர' என்ற சொல்லையடுத்தும், பெரனிகே பானை ஓட்டில் 'கொ[ற்]*ற பூமான்' என்ற சொல்லையடுத்தும் அணைக்கோட்டை முத்திரையில் 'கோவே[ந்]*த' என்ற சொல்லின் மேல் வரியில் 'கோ' மற்றும் 'வே' எழுத்துக்களுக்கு இணையாக இருமுறையும் காணப்படுகிறது. இவை மூன்றும் தமிழகத்திற்கு வெளியே கிடைத்துள்ள போதிலும் மூன்றிலும் அரசன் பெயருடனும் அரசன் என்ற பொருள் தரும் 'கோ' 'வே' சொற்களுக்கு அடுத்தும் வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இக்குறி யீட்டுக்கு ஆய்வாளர்களால் 'வேந்' 'வேல்' 'வல்லரி' (இளந்தளிர்) என்று ஒலிக் குறிப்புகள் உத்தேசமாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

அழகர்மலை மற்றும் கொங்கர்புளியன்குளம் தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் குறியீடு 'நண்டு' ஒத்த குறியீடாகச் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளில் குறிக்கப்படும் குறியீட்டை ஒத்துள்ளது. இது சிந்துவெளி குறியீடுகள் பட்டியல் வரிசையில் எண் : 53 மற்றும் 54 ஆகக் காணப்படுகிறது. கொங்கர்புளியன்குளத்தில் மற்றொரு குறியீட்டுடன் இருவகையாக இரு கல்வெட்டுகளின் இறுதியிலும் அழகர்மலையில் நான்கு வகையாக எட்டு ஆட்பெயர்களை அடுத்து எட்டு கல்வெட்டுகளிலும் காணப்படுகிறது. கொங்கர்புளியன்குளத்தில் 'பொன்; 'வேபொன்' என்ற சொற்களை அடுத்து வருவதாலும் முத்திரை குத்திய காசுகளில் இதுபோன்ற குறியீடுகள் உள்ளதாலும் இது ஏதோ ஒருவகையில் நாணயத்தைக் குறிக்கிறது என்று கருதலாம். அழகர் மலையில் ஒரு நீண்ட ஒரு வரிக் கல்வெட்டில் ஆட்பெயர்களின் இறுதியில் வருவதாலும் அக் கல்வெட்டு 'தாரணி' என்ற 'சுனை' அமைப்பைக் கொடுத்தவர்களாக இவர்களை உணர்த்துவதாலும் இங்கும் கொடை கொடுக்கப்பட்ட ஒருவகை காசு - பொன்னைக் குறிக்கிறது என்று கருதத் தோன்றுகிறது. இக்குறியீட்டுக்கு ஆய்வாளர்கள் 'புண', 'நண்டு', 'வாய்', என ஒலிக்குறிப்புத் தந்துள்ளனர்.

ஒரு சதுரத்தை நான்காகப் பகுத்தவாறு காணப்படும் குறியீடு, கொங்கர்புளியன் குளம் கல்வெட்டுகள் இரண்டில் மேற்சொன்ன 'நண்டு' வடிவக் குறியீட்டுடன் வருகிறது. இதனை ஒத்த குறியீடு சிந்துவெளிக் குறியீடுகள் பட்டியல் வரிசையில் எண்கள் : 242, 247 ஆகக் காணப் படுகிறது. முன்னர் நண்டுக் குறியீட்டிற்குச் சொன்னது போல இதுவும் 'பொன்', 'வேபொன்' என்ற சொற்களை அடுத்து வருவ தால் ஏதோ ஒருவகையில் நாணயத்தைக் குறிக்கிறது எனலாம். ஆய்வாளர்கள் இந்த சிந்துவெளிக் குறியீட்டிற்குப் 'பள்ளி', 'ஊர்' என ஒலிக்குறிப்புத் தந்துள்ளனர்.

மாங்குடி, கொடுமணல் அகழாய்வுகளில் கீழ்ப்பாள நிலையில், குறியீட்டுக் கீறல் உள்ள பானை ஓடுகள் அதிகமாகவும் மேலே வரவரக் குறைந்தும் அடுத்து தமிழ் - பிராமி எழுத்துப் பானை ஓடுகள் மெல்ல மெல்லக் கூடி வருவதையும் கண்டுள்ளனர். கொடுமணலில் கிடைத்த தமிழ் - பிராமி எழுந்துள்ள ஓடுகளில் எழுத்துக்களோடு சிந்துவெளிக் குறியீடுகளும் உள்ளன. எனவே, சிந்துவெளிக் குறியீடுகள் முதலில் ஒரு மொழிக்குரிய பட எழுத்துக்களாகவும் பின்னர் அம்மொழியின் ஒலி எழுத்தில் குறியீடுகளாகவும் பயன்படத் தொடங்கின என்பது தெளிவாகிறது.

பயன்பட்ட நூல்கள்

1. The Indus Script - Texts, Concordance and Tables, I. Mahadevan, 1976
2. The Early Tamil Epigraphy - I. Mahadevan, 2002
3. Deciphering the Indus Script Dr. S. Gurumurthy, 1999
4. Proto - Indica 1979 - Y.V- Knorozov, M. F. Albedi, B. Y. Volchok
5. PILC Journal of Dravidic Studies Vol. 12 : 1, 12 : 2 Jan & July, 2002
6. சிந்து வெளியில் முந்து தமிழ் - பூரணசந்திரஜீவா, 2006
7. தமிழ் - பிராமிக் கல்வெட்டுக்கள் - தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், பதிப்பாசிரியர், 2006

பாராட்டு

கல்வெட்டு - 70 சிறப்பிதழை விரைவாக வெளியிடச் சிறப்பாகப் பணியாற்றிய, அச்சுப்பிரிவைச் சேர்ந்த

திரு. ம. கி. குப்புசாமி	சீனியர் போர்மேன்
திரு. சி. சத்தியவேலு	சீனியர் போர்மேன்
திரு. மா. ஆ. சங்கர்	அச்சுப்பிழைத் திருத்துபவர்
திருமதி. கோ. செம்மலர்	அச்சுக்கோர்ப்பாளர்
திருமதி. கோ. கீதா	அச்சுக்கோர்ப்பாளர்
திருமதி. தே. சத்தியவதி	அச்சுக்கோர்ப்பாளர்
திருமதி. ச. சரஸ்வதி	அச்சுக்கோர்ப்பாளர்
திருமதி. பா. வசந்தா	பைண்டர்
திரு. சீ. தாமோதரன்	மெஷின் மைண்டர்

ஆகியோர் பாராட்டப்படுகின்றனர்.

— **சிறப்பு ஆணையர்**

புதிய கற்காலக் கருவியில் சிந்துவெளி எழுத்துக்கள்

தி. ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இ.ஆ.ப.
முனைவர் நா. மார்க்சியகாந்தி

கருவி பற்றி :

தஞ்சாவூர் மாவட்டம், மயிலாடுதுறை வட்டம், செம்பியன் கண்டியூரில் இருந்து அண்மையில் இரு புதியகற்காலக் கருவிகள் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று மிகவும் பளபளப்பாக்கப்பட்டுக் கருப்பு நிறமுடையதாய்ச் சிறிது முனைகளில் உடைந்துள்ளது. மற்றொன்று பளபளப்பாக்கப்படவில்லை எனினும், அருமையாக வடிவமைக்கப்பட்டுப் பழுப்பு நிறத்தில் உள்ளது. முன்னது டோலரைட் பாறை வகையைச் சார்ந்ததாயினும் பளபளப்பாக்கப்பட்டதனாலும், அடர்நிற தாதுக்கள் இருப்பதாலும் கருமை வண்ணத்தில் தற்போது உள்ளது அடுத்தது வெளிர்நிற தாதுக்கள் கொண்ட க்ரானுலைட்-மெட்டாமார்பிக் பாறை வகையைச் சார்ந்ததாக உள்ளது. அவற்றுள் முன்னது 1) 6.5 × 2.5 × 3.6 × 4.00 செ.மீ. அளவும் 125 கிராம் எடையும் கொண்டதாகவும், பின்னது 2) 7.5 × 2 × 4 × 5.2 செ.மீ அளவும் 158 கிராம் எடையும் கொண்டதாகவும் உள்ளன. பிரம்மகிரியில் கிடைத்த புதியகற்காலக் கருவிகளின் வகைப்பாட்டுள் முன்னது சிறிய தட்டையான முக்கோண வடிவிலான முனையுடைய கற்கோடரி (படம் 2-இல் 5-ஆம் எண்) வகையினையும், பின்னது படம் 2-ல் 10 பி-ஆம் எண் வகையினையும் சார்ந்தவை.

எழுத்துக்களின் வடிவம் பற்றி :

மேற்கூறியவற்றுள் பளபளப்பாக்கப்பட்ட கற்கருவியின் மீது 4 சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. திரு ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களின் சிந்துவெளிக் குறியீட்டடைவு' நூலின் அட்டவணைப்படி, 48, 342, 367. 301 ஆகிய எண் கொண்ட குறியீடுகளே[2] இதிலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. முதற் குறியீடு குத்துக்காலிட்டமர்ந்து, முதுகெலும்பு வளைய முன்புறம் குனிந்த கோலத்தில் உள்ள மனித வடிவாகக் கருதப்படுகிறது. இரண்டாம் குறியீடு இடப்புறம் கைப்பிடியுடைய ஜாடி வடிவத்திலும், மூன்றாம் குறியீடு முத்தலையிலும் சிறிய வளையங்கொண்ட சூல வடிவிலும், நான்காம் குறியீடு குத்திட்ட பிறை வடிவின் குழிவுப் பகுதியின் நடுவே சிறியவளையம் இணைத்த வடிவிலும் அமைந்துள்ளன. இக்குறியீடுகள் முதலில் புள்ளிகள் குத்தப்பட்டு, பின் அவற்றைக் கீறி இணைக்கப்பட்ட தன்மையாகவே உள்ளன. இக்குறியீடுகள் முதலில் பெரிய தாகவும், அழுத்தமாகவும் பொறிக்கப்பட்டு, வரவரச் சிறியதாகவும் அழுத்தம் குறைந்தும் காணப்படுவதிலிருந்து இவை இடமிருந்து வலமாகவே எழுதப் பட்டிருக்க வேண்டும் என்று ஊகிக்க முடிகிறது.

சிந்துசமவெளியில் இக்குறியீடுகளின் பயன்பாடு

முதற்குறியீடு முதல்நிலையில் 74 இடங்களிலும், நடுவில் 93 இடங்களிலும், இறுதியில் 3 இடங்களிலுமாக மொத்தம் 168 முறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது குறியீடு 3 இடங்களில் தனியாகவும், நடுவில் 420 முறையும், இறுதியில் 971 முறையும் ஆக மொத்தம் 1396 முறை பயின்று வழங்கப் பெற்று, சிந்துசமவெளிக் குறியீடுகளின் பயன்பாட்டில் முதலிடம் வகிக்கிறது. மூன்றாம் குறியீடு, 5 முறை நடுவிலும், 3 முறை இறுதியிலுமாக மொத்தம் 8 இடங்களிலும், இறுதிக்குறியீடு 4 இடங்களில் முதலிலும், 9 இடங்களில் நடுவிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முதலிரு குறியீடுகளும் இணையாக வலமிருந்து இடமாக 173 இடங்களிலும் (ஐ.மகா.பக்.725), இடமிருந்து வலமாக இரு இடங்களிலும் (ஐ.மகா.பக் 743) எழுதப் பெற்றுள்ளன. 2-ஆம் குறியீடும் 3-ஆம் குறியீடும் இணைந்து 3 இடங்களில் இடம்பெறுகின்றன (ஐ. மகா. பக் 743).

சிந்து சமவெளியில் கிடைத்துள்ள முத்திரைகள், முத்திரை அச்சுகள், கல், சுடுமண், மெருகூட்டப்பட்ட கற்கள் ஆகியவற்றாலான சிறிய பலகைகள், மட்பாண்டக் குறியீடுகள், செம்பு, வெண்கலத்தாலான பலகைகள், தந்தம் மற்றும் எலும்பாலான பொருட்கள் ஆகிய அனைத்துவகைத் தொல்பொருட்களிலும் இக்குறியீடுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அஸ்கோபர்போலோ அவர்களின் குறியீட்டு அடைவில் (CICI) C.40a என்ற எண்ணில் பதிவு பெற்றுள்ள வெண்கலக் கோடரி ஒன்றிலும் இக்குறியீடுகள் காணப்படுகின்றன.[3] அதில் கண்டியூர் கற்கோடரியில் உள்ள மூன்றாம் குறியீடும் இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் சிந்துவெளி நாகரிகத் திற்குட்பட்ட அகழாய்வு செய்யப்பெற்றுள்ள, மொஹஞ்சதாரோ, ஹரப்பா சானுதாரோ, லோத்தால், காளிபங்கன் மற்றும் மேற்காசியப் பகுதிகளிலும் இக்குறியீடுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.[4]

சிந்துவெளி அல்லாத பிற இடங்களில் இக்குறியீடுகள்

சிந்துவெளி நாகரிகத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட இக்குறியீடுகள் அந்த பண்பாட்டின் மறைவுக்குப் பின்னரும், தொடர்ந்து பயன்பட்டு வந்திருக்கின்றன. சிந்துவெளிக் குறியீடுகளில் பல, தனித்தனியாக இரும்புக்காலத்தைச் சேர்ந்த பெருங்கல்வகை ஈமக்குழிகளில் கிடைத்த மட்கலன்களிலும் கீறல்களாகப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. பி.பி. லால் அவர்கள், தமது கட்டுரையில், பெருங்கல் வகை ஈமக்குழிகளில் கிடைத்த மட்கலக் குறியீடுகளை ஹரப்பாக் காலம் முதல் கிறித்துவுக்குச் சமகாலம் வரையிலான பல்வேறு காலகட்டங்களைச் சேர்ந்த குறியீடுகளுடன் ஒப்பிட்டு அவற்றுள் உள்ள ஒற்றுமையைப் படத்துடன் வெளிப் படுத்தியுள்ளார். தனது ஆய்வுக்குத் தமிழ்நாடு, கர்நாடகம், கேரளம் ஆகிய மாநிலங்களில் கிடைத்த இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்த கீறல்கள் அனைத்தையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவற்றுள், ஆதிச்சநல்லூர் (திருநெல்வேலி மாவட்டம்) குன்றத்தூர், சாணூர், தொழுப்பேடு, - பெரும்பேர் (செங்கற்பட்டு மாவட்டம்),

வெள்ளலூர் (கோயம்புத்தூர் மாவட்டம்) மற்றும் கோயம்புத்தூர், மதுரை, வட மற்றும் தென்னார்க்காடு மாவட்டங்களில் சேகரிக்கப்பட்டுச் சென்னை அருங்காட்சியகத்தின் இருப்பில் உள்ள அனைத்துப் பானையோட்டுக் கீறல்களும் அடங்கும் சிந்துவெளிப் பண்பாட்டிற்குரியதான, அம்ரி, ஹரப்பா, லோத்தால், காலிபங்கன், மொஹஞ்சதாரோ ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த, தொல்பொருட் களையும், உலோகக் காலத்தைச் (Chalcolithic) சார்ந்தனவான கோரட், ரங்பூர், நவதத்தோலி, பிரகாஷ், நவேசா, சந்தோலி, பஹத் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த வற்றையும் தன் ஆய்வுக்குட்படுத்தியுள்ளார். இவ்வாய்வின் மூலம் 47 குறியீடுகள் ஹரப்பாக் காலம் முதல் இரும்புக் காலம் வரையிலும் தொடர்ந்து பயன்பாட்டில் இருந்ததையும், 6 குறியீடுகள் இரும்புக் காலத்திற்கு மட்டுமே உரியனவாகவும், 8 குறியீடுகள் இரும்புக் காலம் தவிர அதற்கு முந்திய காலங்கள் வரை மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டன என்றும் தெளிவாகக் குறிப்பிடுகிறார்[4]

முனைவர் எஸ். குருமூர்த்தி அவர்கள், சித்துவெளி எழுத்துக்களைப் படித்தறிய முற்பட்டபோது இந்தியா முழுவதிலுமிருந்து, புதிய கற்காலம் ஹரப்பாவுக்கு முந்தியகாலம், ஹரப்பாக்காலம், உலோகக்காலம், தென்னக இரும்புக் காலத்தைச் சேர்ந்த ஈமக்குழிகள் மற்றும் வாழ்விடங்கள் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்த 108 இடங்களில் கிடைத்த 3058 குறியீடுகளைத் தொகுத்து ஆய்வு செய்ததன் வழி, சிந்துவெளிக் குறியீடுகளுடன் ஒப்புமை உடையதாக 106 குறீயீடுகளைப் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார்.

தமிழக அகழாய்வுகளுள் கொடுமணல், வல்லம் ஆகிய இரு இடங்களிலும், அதிக எண்ணிக்கையில் குறியீடுகள்/கீறல்கள் பொறிக்கப்பட்ட பானையோடுகள் கிடைத்துள்ளன. வல்லம் அகழாய்வில் இரு காலகட்டங்களில் மக்கள் வாழ்ந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் வரையரை செய்யப்பட்டு, அவற்றுள் முற்காலம் (Period-1) மேலும் இரு காலப் பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டு, முற்காலப்பகுதியில் அதிகக் குறியீடுகள் கிடைத்தமை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அங்கு கிடைத்த 73 குறியீடுகள்/கீறல்கள் பட்டியலிடப்பட்டு, இந்தியாவில் பல்வேறிடங்களில் கிடைத்த குறியீடுகளோடும், திரு பி.பி. லால் அவர்களின் பட்டியலோடும் ஒப்பிடப்பட்டு, அவற்றின் வடிவங்களும் விவரிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளன.[5] மேலே குறிப்பிட்ட ஆய்வுகள் செம்பியன் கண்டியூரில் கிடைத்துள்ள புதிய கற்காலக் கோடரியின் மீதுள்ள எழுத்துப் பொறிப்புகளைப் பற்றிய ஆய்வினை மேற் கொள்ளவும், அதன் காலத்தினைக் கணிக்கவும், பெரிதும் உதவுகின்றன.

காலக்கணக்கீடு

இந்தக் கருவிகள் புதிய கற்காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதில் ஐயமில்லை. அதன் மீதுள்ள குறியீடுகள் எப்போது பொறிக்கப்பட்டன என்பதைத்தான் ஆய்வு செய்ய வேண்டியுள்ளது. ஒன்று, கற்கருவி செய்யப்பட்ட காலமான கி.மு. 5000 முதல் 3000 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்ட புதிய கற்காலத்திலேயே இவை பொறிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும்; அல்லது கருவி செய்யப்பட்ட பின்னர் பிற்காலத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இவ்வெழுத்துக்கள் கூரிய கருவியொன்றால் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன, அக்கருவி இரும்பு என எடுத்துக்கொண்டால் இக்குறியீடுகள் இரும்புக் காலத்தில் தான் பொறிக்கப்பட்டிருக்கவேண்டும். தென்னிந்தியாவில் இரும்பு காலம் என்பது கி.மு.500 முதல் தொடங்குகிறது என்பதே பெரும்பாலான தொல்லியல் ஆய்வாளர்களின் கருத்து. எனவே, உயர்ந்த கால அளவாகக் கி.மு. 3000 - இனையும் குறைந்த கால அளவாகக் கி.மு. 500 - இனைபும் இக்குறியீடுகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். இரும்புக் காலத்திலும் இத்தகைய குறியீடுகள் எழுதப் பட்டன என்பதும் கவனத்திற்குரியது.

எழுத்துக்கள் பற்றி இதுவரை செய்யப்பட்டுள்ள ஆய்வுகள், இதிலுள்ள குறியீடுகள் எக்காலத்தில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் என்று உய்த்துணர உதவுகின்றன. சிந்துவெளிக் குறியீடுகளுக்கும் கண்டியூர்க் குறியீடுகளுக்கும் உள்ள உருவ ஒற்றுமை எளிதில் மறுக்க இயலாதது, சிந்துவெளி நாகரிகம் தனித்தன்மையுடையது. பெரும்பான்மை, செம்பு, வெண்கலமும், சிறுபான்மை கற்கருவிகளும் இக்கால நாகரிகத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்நாகரிகம் கி.மு. 3000-க்கும் கி.மு. 1500-க்கும் இடையே ஏறத்தாழ ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிலவியதாகும். சிந்துவெளிக் குறியீடு களின் பயன்பாடு கி.மு. 500 வரை இருந்துள்ளது என்பது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றாகிறது. இருப்பினும் நீண்டகால இடைவெளியினைக் குறைக்கும் நிலையில்தான், தொடர் பயன்பாட்டினை நிறுவ இயலும். வடஇந்தியாவைப் பொறுத்தவரை புதிய கற்காலத்தினைத் தொடர்ந்து, செம்பு, வெண்கலம் உள்ளிட்ட உலோகக்காலம் (Chalcolithic) நிலவியது. ஆனால் தென்னிந்தியாவில் பிரம்மகிரி, சங்கனகல்லு, ஹல்லூர், மாஸ்கி, பாலவாய் ஆகிய இடங்களில் நடை பெற்றுள்ள அகழாய்வுகள், புதிய கற்காலத்தினைத் தொடர்ந்து இரும்புக்காலம் தொடங்கி நிலவியதைக் காட்டுகின்றன. செம்பையும், வெண்கலத்தையும் அறிந்திருந்தாலும், இக்காலகட்டத்தில் அவற்றின் பயன்பாடு மிக அருகியே காணப்படுகிறது. பிரம்மகிரி முதற்காலத்தில் (Period-I) ஒரு செப்பு உளியும், ஒவ்வொரு செம்பு மற்றும் வெண்கலத் துண்டுகளும் மட்டுமே கிடைத்துள்ளன, அவற்றுடன், கையால் வனையப்பட்ட மட்பாண்டங்களும், சாம்பல் நில மென்மை குறைந்த ஓடுகளும் (Coarse grey ware), மஞ்சளும் செவ்வண்ணமும் பூசியும், பதித்தும் செய்யப்பட்ட ஓடுகளும் (Painted and incised red and buff slipped ware) கிடைத்துள்ளன. இதனைத் தொடர்ந்து இரும்புப் பொருட்கள் கிடைக் கின்றன. தமிழகத்தில் பையம்பள்ளி, மோதூர் ஆகிய இடங்களில் புதியகற்காலக் கருவிகள் கிடைத்திருப்பினும், அக்கால மக்கள் தங்கி வாழ்ந்தமைக்கான சான்றுகள் உறுதிப்படுத்தப்படவில்லை. மயிலாடும்பாறை அகழாய்வு மட்டுமே அங்குப் புதிய கற்காலத்து மக்கள் தங்கி வாழ்ந்தமையைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. மேலே குறித்தவை மூலம் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை உலோகக்காலம் என்ற ஒன்று இல்லை என்பதும் அதற்குச் சமகாலத்தில் இரும்புக் காலமே நிலவியது என்பதும் உறுதியாகின்றது.

இரும்புகாலம் தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை மிக நீண்டதாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். இரும்புக்கால வரையரை பற்றிய இதுவரையுள்ள ஆதாரங்களை

மீண்டும் ஆய்வு செய்வது இன்றியமையாதது. இரும்புக்காலம் வடஇந்தியாவில் வண்ணமிடப்பெற்ற சாம்பல் நிற மட்கலப் பண்பாட்டுடன் (painted greyware) தொடர்பு கொண்டதாகக் கி.மு. 1200-லேயே நிலவியது என்றும், அங்கிருந்து தென்னிந்தியாவிற்குப் பரவியது என்றும் கூறப்படுகிறது. ஆனால், இரும்பின் பயன்பாடு அகழாய்வுக் குழிகளில் கிடைத்த ஒருசில இரும்புப் பொருட்களைக் கொண்டே உய்த்துணரப்படுகிறது. இரும்பு தயாரிக்கும் தொழிற்கூடங்களோ கருவிகளோ அங்கே கிடைக்கவில்லை. மாறாக, தென்னிந்தியாவில் இரும்பின் பயன்பாடு வடஇந்தியாவைவிட மிக அதிகமாக இருந்திருக்கின்றது. மேலும், இரும்புத் தாதுக்களும், இரும்பு தயாரிக்கும் ஊதுலைகளும், இரும்புக் கழிவுகளும் மிக அதிக அளவில் இங்குக் கிடைக்கின்றன. இரும்புக் காலகட்டத்தினைச் சேர்ந்த இடங்களில் நடைபெற்ற அகழாய்வுகள், இங்கு ஏரி, குளப்பாசனமும், நெற்பயிர் வேளாண்மையும், இரும்பு பற்றிய தொழில்நுட்பமும், பல்வேறு கைவினைத்திறனும், இருவண்ணம் கொண்டதாக ஒரு மட்கலன் செய்யும் தனித் திறமையும், தம் ஈமச் சடங்குகளோடு தொடர்புடையதாகப் பலரிணைந்து செய்யக் கூடிய பெருங்கற்சின்னங்களை நிலை நிறுத்துதல், பெரிய பெரிய கற்பலகைகளை அதிகமாகவும், மிகச் சரியான அளவுகளிலும் வெட்டுதல், அவற்றில் சிறிய சரியான வட்டத் துளைகளை அமைத்தல், திசையறிந்து அவற்றை நடுதல் போன்ற பல்வேறு உயர்தொழில் நுட்பங்களைத் தெரிந்த பண்பாடு நிலவியதை மிகத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. எனவே அதிக பரந்துபட்ட இரும்பின் பயன்பாடு தமிழகத்தில் முதலில் தொடங்கிப் பின்னர் வடஇந்தியாவிற்குப் பரவியிருக்க வாய்ப்பு மிகுதியாக உள்ளது. இக்காலகட்டத்தில் போருக்கும், உழவுத் தொழிலுக்கும் பயன்பட்ட பல்வேறு இரும்புக் கருவிகள் அகழாய்வுகள் மூலம் வெளிக்கொணரப்பட்டுள்ளன. ஆதிச்சநல்லூர், கொடுமணல் அகழாய்வுகள் இவ்வகையில் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டத்தக்கவை. மேற்குறித்த காரணங்களை மனதிற்கொண்டு ஆய்வு செய்கையில் தற்போது இரும்புக் காலத்திற்குப் பொதுவாக தொல்லியலாய்வாளர்கள் வரையறுத்துள்ள கி.மு. 500 என்பதை மாற்றி மேலும் பழமை உடையதாகக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இந்த நிலையில் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும், அரசின்தோற்றம், உயர்ந்த நாகரிகம், சிறப்புப் பெற்ற உள் மற்றும் வெளிநாட்டு வணிகம் ஆகியவற்றையும் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாதது.

தமிழகத்தில் நிலவிய எழுத்தறிவு மற்றொரு சிறப்பான சான்றாகும். தமிழ் பிராம்மி என்றழைக்கப்படும் மிகப்பழமையான தமிழ் எழுத்துக்களின் தொடக்க காலம் கி.மு. 500 என்பது பலராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட உண்மை. வல்லம் அகழாய்வுகள் இப்பிராம்மி எழுத்துக்களுக்கு முன்னர் இவ்வெழுத்துக்களும் கீறல் களும் கலந்து எழுதப்பட்ட ஒரு காலகட்டத்தினையும், தனியாகக் கீறல்கள் மட்டுமே வழங்கிய காலகட்டத்தினையும் தெளிவாகப் பிரித்துக் காட்டுகின்றன. மேலும் வல்லம், சாணூர், சூலூர், மாங்குடி, அழகன்குளம் போன்ற இடங்களில் கிடைத்த மட்கலக்கீறல்களுக்கும் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளுக்கும் இருந்த தொடர்பும் எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ளது. ஆனால் சாணூர், சூலூர் தவிர பிறவற்றில்

சிந்துவெளிக் குறியீடுகள் தனித்தே காணப்படுகின்றன. தனிக்குறியீடுகளின் தொடர்புகள் காட்டப்பட்டிருந்தாலும் செம்பியன் கண்டியூரில் கிடைத்த கற்கருவியில் உள்ள நான்கு குறியீடுகளும் சிந்துவெளிக் குறியீடுகளாக இருப்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது. இக்காலத்தில் கீறல்களின் (Graffiti) பயன்பாடு தொடங்கவில்லை என்பதும் உய்த்துணரக் கிடக்கின்றது. மேற்குறித்த வகையில் எழுத்துப் பயன்பாட்டின் வளர்ச்சியினை 1) சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் 2) கீறல்கள் 3) கீறல்களும் தமிழ் பிராம்மியும் கலந்தெழுதப்பட்ட நிலை 4) தமிழ் பிராம்மி மட்டுமே எழுதப்பட்ட நிலை என்ற நான்கு படி நிலைகள் உடையதாகக் கொண்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் 200-லிருந்து 300 ஆண்டுகள் என்று கணக்கிட்டால், இக்கற்கருவியிலுள்ள சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட காலம் ஏறத்தாழ கி.மு. 1500 என்று உறுதி செய்யமுடியும், எனவே தென்னகத்தில் - குறிப்பாகத் தமிழகத்தில் இரும்புக் காலமும் இக்காலகட்டத்திலேயே தொடங்கி நிலவியிருத்தல் வேண்டும் எனலாம்.

1. கிருஷ்ணசாமி வி. டி., இந்தியாவில் புதிய கற்காலப் பண்பாட்டின் வகைப்பாடு, பண்டைய இந்தியா தொகுதி 16, மத்திய தொல்லியல் துறை, 1962.

2. மகாதேவன் ஐராவதம், சிந்துவெளி எழுத்துக்கள் - பொறிப்புகள் - அடைவுகள் – பட்டியல்கள், மத்திய தொல்லியல் துறை, 1974 பக். 33-35.

3. அஸ்கோ பர்போலோ, சிந்துவெளி எழுத்துக்களின் அடைவு தொகுதி I, ப. 338 எண். C40a

4. மகாதேவன், மேற்படி

5. லால் பிபி, பெருங்கற்காலம் முதல் ஹரப்பா வரை மட்கலக் குறியீடுகளைத் தொடர்புறுத்தல், பண்டைய இந்தியா தொகுதி 16, மத்திய தொல்லியல் துறை, 1962, பக். 4–24.

6. குருமூர்த்தி எஸ்., சிந்துவெளி எழுத்துக்களைப் படித்தறிதல், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1999, பக். 305-315.

7. சுப்பராயலு ஒய்., வல்லம் அகழாய்வுகள், தமிழர் நாகரிகம் தொகுதி 2, எண். 4, பக், 16. 30-42' தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1984,

புதிய கற்காலக்கருவி கண்டுபிடிப்பு பற்றிய அறிஞர்களின் கருத்துரைகள், நாளிதழ்ச் செய்திகள்

தொகுப்பு : ச. கிருஷ்ணமூர்த்தி
தொல்லியல் அலுவலர்

செம்பியன்கண்டியூரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட புதியகற்காலக் கருவியில் சிந்துவெளி எழுத்துகள் தொடர்பான செய்தியை இந்து, இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ் ஆகிய ஆங்கில நாளிதழ்களும், தினமணி, தினமலர் முதலிய தமிழ் நாளிதழ்களும் ஜூனியர் விகடன், ராணி போன்ற வார இதழ்களும் வெளியிட்டன. தினமணி நாளிதழ் தலையங்கத்தில் இக்கண்டுபிடிப்பின் அருமையினை எடுத்துக் கூறி கண்டுபிடித்து, ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ள தொல்லியல் துறையையும் பாராட்டியுள்ளது. தொல்லியல் துறைக்கு உலகம் முழுவதிலும் உள்ள வரலாற்று ஆர்வலர்களும் அறிஞர்களும் மின்னஞ்சல் மூலமும் அஞ்சல் மூலமும் தங்களது கருத்துகளையும் பாராட்டுகளையும் அனுப்பி வைத்துள்ளார்கள். அவற்றைத் தொகுத்து வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறோம்.

Iravatham Mahadevan

A Note on the Muruku Sign of the Indus Script

There are two near-identical signs in the Indus Script (Nos. 47 & 48, I. Mahadevan 1977) depicting a seated god identified as *muruku* for reasons summarised in this Note. (Also see : I. M. Murukan in the Indus script. Journal of the institute of Asian studies vol. XVI, No. 2, 1999, pp. 21-39).

A deity in the Indus script is likely to be an ideogram with a recongnizable anthropomorphic form. The sign will also be of frequent occurrence and occur in repetitive passages suggesting some religious formula. Signs 47 and 48 representing a seated human-like figure meet the requirements and are identified as *prima facie* representing a popular Harappan deity.

The deity is represented as a skeletal body with a prominent, row of ribs (in s.48 only) and is shown seated on his haunches,

body bent and contracted, with lower limbs folded and knees drawn up. The two related but distinct signs of the Indus script seem to have later coalesced into one symbol (resembling s.47) outside the Harappan region. (For pictorial parallels from later times, see illustrations in I. Mahadevan 1999).

According to the interpretation proposed here, the seated posture is suggestive of divinity and the skeletal body gives the linguistic clue to the name of the deity.

The basic Dravidian word *mur* (Ta. *muri*, Ka. *muruhu*, Pa. & Ga. *murg*, Go *moorga* etc., *DEDR.* 4977) means 'to bend, contract fold' etc. Applying the technique of rebus, we get *mur* (Ta. *murunku*, *murukku;* Ma. *murukka*, Kol., Nk. *murk*, Malt. *murke* etc., *DEDR 4975*) meaning 'to destroy, kill, cut' etc. Thus the name of the deity *muruku* and his characteristics 'destroyer, killer' are derived. The skeletal forms in the pictograms suggest that the god was conceived as a disembodied spirit.

Turning to the oldest layer of Tamil Sangam literature, We find that *muruku/murukan* was a spirit who manifested himself only by possessing his priest (*velan*) or young maidens. The priest performed the *veri* dance to pacify the spirit. The earliest references to *muruku* in Old Tamil portray him as a 'wrathful killer' indicating his prowess as a war god and hunter (P.L. Samy 1990).

Another important clue is the frequent association of the *muruku* and the *load-bearer* signs in the Indus Texts, paralleled by the association of *murukan* with *kavadi* in the Tamil society.

Outside the Indus Valley, the *muruku* symbol has been found on a seal from Vaisali, Bihar dating probably from ca. 1100 BCE. (for details and previous references, see. I. Mahadevan 1999).

In Tamil Nadu, the *muruku* symbol was first identified from the pottery graffiti at Sanur, a megalithic site. B.B. Lal (1960) correctly identified this symbol with sign 47 of the Indus script. In recent years the *muruku* symbol has turned up among pottery graffiti found at Mangudi (Excavations at Mangudi, 2003, Department of Archaeology, Tamil Nadu) and at Muciri, Kerala (V. Selvakumar et al, in press).

All these occurrences on pottery belong to the Late Megalithic-Iron Age period overlapping with Early Historic Period (broadly, ca. 3cent. BCE- 3 cent.CE). It is likely that the symbol retained the same meaning and sound value as at Harappa, though it occurs only as an isolated symbol on Megalithic pottery and not part of a script.

However, the latest discovery of an Indus Text with four signs engraved on a Neolithic polished stone celt (ca. 2000-1000 BCE) from Tamilnadu is a revolutionary advance with far-reaching implications. Unlike the megalithic graffiti, the text on the Neolithic tool is in the classical Indus script characters. The first and the second signs (s. 48 and s. 342), namely *muruku* and the 'jar' (to be read as-*an*) also form a well-known and very frequent combination on the Indus seals and sealings especially from Harappa. The third and fourth signs also occur in the Indus script (s. 367 & s. 301), but their value is not yet known.

We can therefore conclude that the Harappans and the Neolithic people of Tamil country spoke the same language, namely Dravidian.

It is recorded that the Neolithic people of South India were in contact with the late Harappan or post Harappan people of the Deccan. It is known that gold for the ornaments found at Mohenjodaro came from the Kolar gold fields in Karnataka. Finally, reference can be made to the traditional accounts in old Tamil literature tracing the origin of the Velir cheiftains to migration from the Saurashtra region of Gujarat which was at that time part of the Harappan civilization.

It is *emphasised* that the occurrence of the Indus text on the Neolithic tool and the consequences flowing therefrom are independent of the tentative phonetic values and meanings proposed by the author of this note.

Greatest discovery of the Century!

Congratulations to the State Department of Archaeology.

திரு. இரா. மதிவாணன், சிந்துவெளி எழுத்தாய்வாளர்

தமிழகத் தொல்லியல் துறையினரால் மயிலாடுதுறை வட்டம் செம்பியன் கண்டியூரில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்லாலாகிய கைக்கோடரி உலக ஆராய்ச்சி அறிஞர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந் துள்ளது. இதில் சிந்துவெளி எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டிருப்பது தமிழின் தொன்மையைப் புதிய கற்காலத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அது மட்டுமன்று; சிந்துவெளி எழுத்து, தமிழர்களால் உருவாக்கப்பட்டுச் சிந்து வெளிவரை பரவியது என்னும் உண்மையையும் இது நிலை நாட்ட வல்லது. ஐராவதம் மகாதேவன் அவர்களும் இவை சிந்துவெளி எழுத்துகளே என உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறார்.

இந்த எழுத்துகளை இனி, சிந்துவெளி எழுத்து எனக் குறிப்பிடாமல் பாண்டியன் வெண்தேர்ச்செழியன் நிறுவிய இரண்டாம் தமிழ்க் கழக மாகிய 'இடைச்சங்க எழுத்து' எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிடுவதே பொருத்தமுடையது.

நான்கு எழுத்துகள் பொறித்த கைக்கோடரியைத் தொல்லியல் துறை சிறப்பு ஆணையர் அவர்கள் அன்பொடு நான் பார்வையிட இசைவு அளித்தார். அதில் முதல்உருவம் ஓர் ஆள் அமர்ந்த நிலையில் இருப்பதாகக் கூறப்படுவது பொருத்தமானது அன்று. அது அமர்ந்த ஆள்வடிவமாயின் அதன் முன்பு வழிபடப்படும் தாழித்தெய்வம் அல்லது மரம் இருக்க வேண்டும். ஆதலால், அதுவும் இரண்டாம் எழுத்தைப் போன்ற நீண்ட கோப்பை வடிவம் கொண்டது என நான் கண்டறிந்தேன்.

இதனைக் கோ காங்கன் எனப் படித்துக் காட்டினேன். கோ என்பதற்கு மலை என்று பொருள். காங்கன் என்பது கரியவன், காரி எனப்பொருள்படும். 'காங்கு என்னும் சொல் கருப்பு நிறத்தைக் குறிப்பதாக இன்றும் துளு மொழியில் வழங்கி வருகிறது. 'காங்கு' என்னும் பெயர் சிந்துவெளியிலுள்ள மொகஞ்சதாரோ *1167* எண் கொண்ட முத்திரையிலும் பதிவாகியுள்ளது.

சிந்துவெளியிலும் தமிழ்நாட்டிலும் காங்கு, காங்கன் எனப்பெயர் கொண்ட தமிழர்கள் வாழ்ந்திருக்கின்றனர் என்பதை இது உறுதிப் படுத்துகிறது. இதுவரை கிடைத்த சிந்துவெளி எழுத்துகள் அனைத்தையும் விட இந்தக் கண்டியூர் கைக்கோடரி காலத்தால் முந்தையது.

Thiru. Natana. Kasinathan, M.A. Director (Retd)
State Department of Archaeology

The discovery of the Harappan symbols bearing Neolithic celt among the two is an outstanding one as far as the Department of Archaeology is concerned, Further it is a historic find as far as the

Tamilnadu is concerned and a breakthrough as far as the Harappan Civilization is concerned. These celts are said to have been collected from the Kaveri Delta which was the cradle of Tamils Civilization.

According to my opinion there is every possibility of unearthing more number of artefacts belonging to the Harappan Civilization in Tamilnadu since the authors of Harappan Civilization had migrated from Kumarikkandam either after the first deluge or the second one. While they were moving from south to north they could have left a few of their artefacts representing their script, their art and culture.

The rock paintings depicting the Harappan symbols at Kilvalai, the occurrence of a large number of graffiti on the Megalithic potsherds, the Anaikkottai brass seal bearing the Harappan symbol in one line, and the Archaic Tamil letters in another line, the potteries bearing Archaic Tamil inscriptions written with Harappan symbols either at the end or in the middle found in the excavation of Kodumanal and Alagankulam and the rock inscriptions of Tamil nadu and Srilanka written in Archaic Tamil script and Prakrit Tamil script respectively having Harappan symbols at the end are the typical examples to prove that the Harappan script had originated only from Kumarikkandam.

The most fascinating point to be taken into consideration is the two symbols found on one of celts are written by pinholes. This similar system is found used for writing the Archaic Tamil script on a pot sherd unearthed from Alagankulam excavation. Hence it is understood that the Tamils had followed the Harappan period practice even in later periods also.

According to Dr. Sankalia, the eminent archaeologist of India, the Neolithic period in Tamilnadu had started from 2000 B.C, and ended in 900 B.C. The symbol bearing Neolithic celt appears to have been well polished and dressed purposely for engraving the symbol. This suggests that the Tamils of Neolithic period had known the art of writing on stone and they were literate and highly civilized during that period.

It is understood that the Neolithic people of Tamilnadu had used pictographs for their communications while the megalithic people had used the evolved form of pictographs that is what we call now the graffiti. During the historic period the Tamils used

the Archaic Tamil script which had evolved from the Megalithic pictographs.

Thc commentator of Yapparunkalam also gives a number of scripts that were prevalent in Tamilnadu in ancient period. One such script should have been used in the epigraph found in a cave of Tirukkurralam.

All these above facts lead one to surmise that the pictographs had originated in Kumarikkandam and paved way for the evolutions of different scripts in course of time. Further the authors of the Harappan Civilization were the migraters of Kumarikkandam.

E.MAILS

Subhas Kak /
29-4-2006

It does appear very important. Ofcourse, it could be interpreted in so many different ways. To me it appear to strengthen the Indus-Brahmi continuity theory.

Asko Parpola/asko parpola@helsinki. fi/
30-4-2006

It is the potential importance of this find that makes me to restrain myself, to be careful with my opinions and to retain a healthy scepticism. Considering the cultural political implications (including Tamil nationalism and the ongoing Hindutva/Aryan controversy), it will be wise to proceed with the greatest caution. You have been able to study the original object but I am confined to a single photograph that makes certain readings possible but does not enable one to verify all the necessary evidence. As far as the first sign is concerned, I fail to see any trace of the characteristic loop at the top which is present for example in the Rakhigarhi seal; Also, it is really unfortunate if "the pair of handles" cannot be seen on the right side of the next sign. It is, of course, only these two signs that are really relevant for solving the question whether this is Indus script or not; the other signs have so general shapes that they could belong to almost any sign system.

Nayanjotlahiri/nlahiri@vsnl. com/
30-4-2006

I'm writing this from Harvard and my 'pranam'. The Commissioner of Archaeology who had the good sense to send the celt to others. It is the most exciting piece of news that I have heard in a long time. It has implications which will be far reaching and which I cannot even begin to clearly think about. My congratulations to the Tamil Nadu State Archaeology Department.

I also have to say that people in villages have a far greater sense of history and what is of historic significance than we usually credit them with. After all, this would never have come to light if it wasn't for the school teacher who felt it necessary to draw an archaeologist's attention to it.

Omar Khan/ www. harappa. com/
30-4.2006

This is very exciting. If you wish in any way to comment as these developments unfold, I'd be happy to put up an update page on the website about these discoveries and let you say whatever you want to illuminate these finds. I could set-up a blog where you could comment live. This seems like it could be a revolutionary discovery and perfect from your prespective.

Michael Witzel /httpi /www. fas. harvard. edu/witze/mwpage. htm.
2-5-2006

I was especially curious about the find spots of the kind of stone of the celt involved as we cannot expect it in the lowlands. It raised many more questions, including that of the patina of the stone which is different from that of the inscription, etc. I am curious to learn more about the background and the eventual test results. A great find!

S Kalyanaraman/Kalyan97@gmail. com/
3-5-2006

It is important to note that the there are chippings on two edges of the base of the celt. May be, the artisan was attempting to create twohorns to make the celt appear like the profile of a bull. I am confident that the inscription will prove to be dated ca 1900 BCE,

consistent with the migration of yadava (aayar) from Dwaraka navigating down the Indian ocean coastline as Patirruppattu attests Velir of 49 generations from Tuvarai. How about the toponym of the village name itself? Sembiyan-kandiyur which means; copper furnace village. (cempu, 'copper' - Tamil; kand. 'furnace, fire-altar' - Santali). I think this village is an archaeological site worthy of futher investigations.

The association of naga people with many markers of Hindu civilization is emphatic; s'ankha industry since 6500 BCE (when the first wide bangle made of s'ankha was found in Mehergarh), water management systems, with sculptural metaphors which are unique markers of dharma-dhamma continnum, with mints and smithy resulting in devices inscribed on punchmarked coins and the creation of magnificent architectural monuments. Their language was mleccha (meluhha), the language underlying the stone celt with inscription found at Sembiyankandiyur.

Indra indrapala
3-5-2006

Thank you very much indeed for the news of the valuable archaeological find in Tamilnadu. It has vast implication for the history of Tamilnadu and the study of the Indus script. I look forward to more views about this rare find.

Prof. K. Paddayya /www.deccancollegepune.org/
6-5-2006

It is interesting that one of these celts bears on its surface some symbols somewhat resembling the Indus signs. Since these Celts are found as stray pieces without proper archaeological context, I am not so sure about the importance of this finding.

K. Rajan /rajanarchy@sancharnet.in/
7-5-2006

I congratulate the whole team members working under your leadership for this remarkable discovery.

I feel, it is one of the greatest discoveries of the year. It has a wider implication in the history of India.

Dr, A. Subbian
The Dean, Faculty of Arts, Annamalai University
12-5-2006

Indeed I am thrilled and very much amazed to learn the archaeological findings at Sembiyan Kandiyur, Mayiladuthurai Taluk. Nagapattinam District, resemling the Indus Sript. Archaeological excavations are takings us every now and then very much surprising us which would pave the way to reconstruct our ancient history as well as the Dravidian Indus Civilizations.

Prof. V. C. Kulandai Swamy /vck99@hotmail.com/
Chairman
Tamil Language Promotion Board
(Ministry of Human Resource Development)
12-5-2006

It certainly makes interesting reading. At the end of the report, it is stated as follows:

"It is inferred that this tool may belong to the period in between the Post-Neolithic and Pre-Iron age. i.e. 2000 B.C. - average 1500 B.C."

I presume it belongs to a period between Late Neolithic and Pre-Iron age and therefore the term Post Neolithic may have to be changed to Late Neolithic.

Champakalakshmi /champaka9 vsnl. net/
18-5-06

The celt discovery is a very significant find independent of the readings and values assigned to this by even the expert I, Mahadevan.

1. This is the only celt so far found with the Indus symbols. Hence one needs to look at all the neolithic celts found in Tamilnadu for any occurrence of similar signs which may have been missed by the archaeologist who found them, because only if a sizeable group of celts with such symbols are found here, then there is a case for linking them to a specific culture and region (as Dravidian for example) and to the Indus valley culture. The signs occur from left to right which is again admittedly only 10·/. of the total writing in the Indus valley.

2. In Tamilnadu neolithic celts are found in regions starting from Dharmapuri towards the Southeast, Paiyampall (Vellore Dist.)

and then the Gudiyam cave. the Manimuttar valley and even sporadically in the Kaveri valley All these have to be relooked at for any occurrence of such symbols. Otherwise it would not be easy to link the Neolithic people (2nd-1st millennia BC) with the Indus culture.

3. If only a single find exists as this one sems to indicate then it may be legitimately asked whether it could have found its way to the Kaveri region from elsewhere in peninsular India. Therefore can onetake this as proof of the use of an "undeciphered" script in Tamilnadu and as proof of its Dravidian association?

"தினமணி" தலையங்கம் 11-5-2006

தமிழ்நாட்டில் தமிழர்களின் வரலாற்றையும் பாரம்பரியப் பெருமைகளையும் பறைசாற்றும் வகையில் பல்வேறு வரலாற்றுச் சின்னங்கள் நிகழ்கால சாட்சியங் களாகத் திகழ்கின்றன. காகிதமும் அச்சும் பழக்கத்துக்கு வந்த பிறகு பத்திரிகை களும் புத்தகங்களும் வரலாற்றுப் பதிவுகளுக்கு முக்கிய பங்களிப்பைச் செய்து வருகின்றன. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களில் செய்யப்படும் அகழாய்வுகள் மூலம் நமது பழம்பெரும் நாகரிக வரலாறு வெளிக்கொண்டுவரப் பட்டுள்ளது. தமிழகத்தில் குகைகளிலும் பாறைகளிலும் உள்ள ஓவியங்கள் மற்றும் கல்வெட்டு எழுத்துகள், மண்ணில் புதைந்து கிடக்கும் மண்பாண்ட ஓடுகள் உள்ளிட்டவற்றில் மறைந்து கிடக்கும் வரலாற்று உண்மைகளைத் தோண்டி எடுத்து வெளிக்கொண்டு வருவதில் தொல்லியல் ஆய்வாளர்களின் பங்கு முக்கியமானது. எங்கோ மூலைகளில் கிடைத்த ஓலைச் சுவடிகளையெல்லாம் தேடிக் கண்டு பிடித்து பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைப் பதிப்பித்து அருந்தொண்டாற்றிய தமிழ்த் தாத்தா உ. வே. சாமிநாதையரின் பணிகளைப் போன்றதே இது. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களில் அகழாய்வு செய்யும்போது கிடைக்கும் அரிய தகவல்களால் நமது வரலாறு மேலும் விளக்கம் பெறுகிறது நாகப்பட்டினம் மாவட்டம் மயிலாடுதுறை அருகே செம்பியன்கண்டியூரில் பள்ளி ஆசிரியர் சண்முகநாதன் தனது வீட்டின் பின்புறம் வாழை நடுவதற்காகக் குழி தோண்டிய போது இரண்டு புதிய கற்காலக் கைக்கோடரிகள் கிடைத்துள்ளன. அந்தக் கற்கோடரிகளில் ஒன்றில் 3500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட மொஹஞ்சதாரோ-ஹரப்பா நாகரிக எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது தெரிய வந்துள்ளது. புதிய கற்காலத் தமிழக மக்கள் ஹரப்பா பண்பாடு மற்றும் நாகரிகக் கூறுகளைப் பின் பற்றியவர்கள் என்பது இதன் மூலம் உறுதியாகியுள்ளது.

நம் நாட்டில் முதன் முதலாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டு பொறிக்கப்பட்ட கல் ஆயுதம் இது என்றும் தமிழரின் எழுத்துத் தொன்மையை உறுதிப்படுத்தும் மிகச் சிறந்த சான்று என்றும் தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கூறுகிறார்கள். இக்கண்டுபிடிப்பின் மூலம் சிந்துவெளி நாகரிகமும் தொல் தமிழ்

நாகரிகமும் திராவிட நாகரிகம் என உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது' என்பதை உலகப் புகழ் பெற்ற தொல்லியல் ஆய்வாளரும் 'தினமணி' முன்னாள் ஆசிரியருமான ஐராவதம் மகாதேவன் கூறியுள்ளார். இப்புதிய கற்காலக் கருவி சுமார் கி.மு. 1500-க்கு முற்பட்ட காலத்தில் உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடும் அவர், இதில் ஒரு பீடத்தில் உட்கார்ந்து இருக்கும் உருவத்தை அக்காலக் கடவுள் என்றும் அது முருகனைக் குறிக்கிறது என்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்,

சிந்துவெளியிலும் தென்னாட்டிலும் தொல்பழந் தமிழுக்கு முதாதையான திராவிட மொழி இருந்தது என்பதற்கு முக்கிய ஆதாரமாக இந்தக் கைக்கோடரியில் உள்ள சிந்துவெளி எழுத்துகள் திகழ்கின்றன. இந்தப் புதிய கண்டுபிடிப்பு உலகு எங்கிலும் உள்ள தொல்லியல் ஆய்வாளர்களின் கவனத்தை ஈர்த்துள்ளது தமிழ் நாடு, தமிழ் மொழி வரலாற்றில் திருப்புமுனை ஏற்படுத்தும் இந்தக் கைக்கோடரி, இந்த நூற்றாண்டின் மிக அரிய கண்டுபிடிப்பு என்பதில் ஐயமில்லை. இதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து தொல்லியல் துறை வசம் கற்கோடரிகளை ஒப்படைத்த அந்த ஆசிரியரின் பொறுப்புணர்வும் இதுகுறித்த ஆய்வுகளை வெளிக்கொண்டு வருவதில் கவனம் செலுத்திய தமிழகத் தொல்லியல் துறையும் பாராட்டுக்குரியவை. இது தொடர்பான ஆய்வுகள் புதிய வெளிச்சங்களைத் தந்து தமிழகத்துக்கும் தமிழர் களுக்கும் பெருமை சேர்க்கும் என நம்பலாம். இந்த முக்கியக் கண்டுபிடிப்பை உலக அறிஞர்களுக்குக் கொண்டு செல்ல, தமிழக அரசு உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டும்.

The Hindu 1-5-2006

"Discovery of a Century" in Tamil Nadu

Stone axe with Indus Valley script found near Mayiladuthurai

A Neolithic stone celt with the Indus Valley script has been discovered by a school teacher, V. Shanmuganathan in a village called Sembian Kandiyur near Mayiladuthurai in Nagapattinam district, Tamil Nadu. The celt, a polished hand-held stone axe, has four Indus Valley signs on it. The artefact with the script can be as old as 1500 B.C., that is, 3,500 years old. The four signs were idendified by epigraphists of the Tamil Nadu Department of Archaeology, according to its Special Commissioner, T. S. Sridhar.

Iravatham Mahadevan one of the world's foremost experts on the Indus script, called the find "the greatest archaeological discovery of a century in Tamil Nadu." The discovery proved that the Indus script had reached Tamil Nadu, He estimated the date of the artefact with the script to be around 1500 B.C. "I have cautiously and conservatively put it between 2000 B.C. and 1500 B.C,"

Mr. Mahadevan said. It was in the classical Indus script. He ruled out the possibility of the celt coming from North India because "the material of this stone is clearly of peninsular origin."

Harappa and Mohenjo-daro, where hundreds of seals with the Indus script were discovered, are in present-day Pakistan. Neolithic means New stone Age and it is datable in India between 2000 B.C· and 1000 B.C.

According to Mr. Mahadevan, the first sign on the celt depicted a skeletal body with ribs. The figure is seated on his haunches, body bent and contracted, with lower limbs folded and knees drawn up. The second sign showed a jar. Hundreds of this pair have been found on seals and sealings at Harappa. Mr. Mahadevan read the first sign as "muruku" and the second sign as "an." In other words, it is "Murukan." The earliest references in Old Tamil poetry portrayed him as a "wrathful killer," indicating his prowess as a war god and hunter. The third sign looked like a trident and the fourth ltke a crescent with a loop in the middle.

Mr. Mahadevan commented that the latest discovery was very strong evidence that the Neolithic people of Tamil Nadu and the Indus Valley people "shared the same language, which can only be Dravidian and not Indo-Aryan." He added that before this discovery the southern most occurrence of the Indus script was at Daimabad, Maharashtra on the Pravara River in the Godavari Valley.

— T. S. Subramanian

Significance of Mayiladuthurai Find

Links between Harappa and Neolithic Tamil Nadu

The discovery of a Neolithic stone celt, a hand-held axe, with the Indus script on it at Sembian-Kandiyur in Tamil Nadu is according to Iravatham Mahadevan, "a major discovery because for the first time a text in the Indus script has been found in the State on the datablet artefact, which is a polished neolithic celt." He added : This confirms that the Neolithic people of Tamil Nadu shared the same language family of the Harappan group,

which can only be Dravidian. The discovery provides the first evidence that the Neolithic people of the Tamil country spoke a Dravidian language." Mr. Mahadevan, an eminent expert on the subject, estimated the date of the artefact with the Indus script between 2000 B.C. and 1500 B.C.

It was in February 2006, when V. Shanmuganathan, a school teacher living in Sembian-Kandiyur, near Mayiladuthurai in Nagapattinam district, dug a pit in the backyard of his house to plant banana and coconut saplings, that he encountered two stonecelts. The teacher who is interested in archaeology, rang up his friend G. Muthusamy, Curator of the Danish Fort Museum at Tranquebar which belongs to the Tamil Nadu Department of Archaeology. Mr Muthusamy, who also belongs to the same village, took charge of the two celts from his friend and handed them over to T S. Sridhar, Special Commissioner, State Department of Archaeology.

When Mr. Sridhar examined one of the two stones, he found some engravings on it So he asked the epigraphists of his Department to study the particular celt. To their absolute delight, they found four signs on it and all four of them corresponded with the characters in the Indus script. When the celt with the Indus script was shown to Mr. Mahadevan, he confirmed that they were in the Indus script. The celt with script measures 6.5 cm by 2.5 cm by 3.6 cm by 4 cm. It weighs 125 grams. The other celt has no engravings on it.

Mr. Mahadevan, one of the world's foremost scholars on the Indus and the Tamil-Brahmi scripts, is the author of the seminal work, *The Indus Script: Texts, Concordance and Tables.* It was published by the Archaeological Survey of India, New Delhi in 1977.

First Indus Sign

The first sign on the celt showed a skeletal body with ribs, seated on his haunches, body bent, lower limbs folded and knees drawn up. The second sign shows a jar with a handle. The first sign stood for "muruku" and the second for 'an". Together, they read as "Murukan." They formed a very frequent combination on the Indus seals and sealings, especially from Harappa. The first "muruku" sign corresponded with the sign number 48, the second with the number 342, the third, which looks like a trident, corresponded with the sign number 367, and the fourth with 301.

These numbers are found in the sign list published by Mr. Mahadevan. He said: "Muruku' and 'an' are shown hundreds of times in the Indus script found at Harappa. This is the importance of the find at Sembiyan Kandiyur. Not only do the Neolithic people of Tamil Nadu and the Harappans share the same script but the same language." In Tamil Nadu, the muruku symbol was first identified from a pottery graffiti at Sanur, near Tindivanam. B.B. Lal, former Director General of ASI, correctly identified this symbol with sign 47 of the Indus script. In recent years, the muruku symbol turned up among the pottery graffiti found at Mangudi, near Tirunelveli in Tamil Nadu, and at Muciri, Kerala. But this was the first time that a complete, classical Indus script had been found on a polished Neolithic stone celt, Mr. Mahadevan pointed out. He emphasised that the importance of the discovery was independent of the tentative decipherment of the two signs proposed by him.

The Indian Express, 2-5-06

Neolithic tools discovered in Nagai dist.

Harappan influence In Tamil country confirmed

The state Department of Archaeology is jumping with joy. Two "important" polished Neolithic hand axes with Indus script had been discovered in the garden of V. Shanmuganathan, a Tamil teacher in Sembiyan Kandiyur, Mayiladuthurai Taluk, Nagappattinam district.

It is important, for this is the first time in the country that Indus symbols have been encountered on a Neolithic stone tool. They have been found only in rock paintings and Megalithic potteries eariler.

"The perfect resemblance with Harappan scripts is quite fascinating," said T. S. Sridhar, IAS., special commissioner, at a monthly meeting. The finding is also quite significant. For it establishes links between the Neolithic period and the Harappan civilization, extends Harappan influence beyond Godavari region, confirms presence of Harappan influence in Tamil country.

It helps in dating Indus script usage during the pre-Megalithic period that is 2000 to 1000 BC; it proves contact of post-Neolithic Tamils with post-Harappan Chalcolithic culture of North Deccan and most significantly confirms antiquity of script of Tamils in South India, Sridhar remarked.

This "momentous discovey" was made by G. Muthusamy, Curator of Tranquebar Museum, during the intensive Epigraphical campaign started in September 2004 that has involved all technical officers in the department.

A wealth of artefacts is being discovered in Sembiyan Kandiyur, including urns. potsherds and human bones. "These two axes, one grey, the other black, have been the pinnacle find. Four Harappan symbols have been identified on the axe, one of these being a skeletal human body," Sridhar said.

In the expert opinion of I. Mahadevan: "The Neolithic Celt with Indus script is the greatest discovery of the century, and leads to radical re-assessment of Tamil history and links Harappan civilization in second millennium B.C."

His study reveals that the first two symbols have the phonetic value of 'muruku' (deified human figure) and 'an' (masculine singular ending) respectively. The value of the other two symbols is not yet known.

While the first two symbols have been incised by making dots continuously, the next two are line engravings. It could be inferred that the symbols were written from left to right only from the thrust given in the beginning and the larger size of scripts that decrese slowly to the right, and the tool might belong to the period between post Neolithic and pre-Iron Age that is 2000 B.C. to 1000 B.C.

The newly discovered artefacts will be kept for public display at the Department of Archaeology Museum from May 2. "The hunt for further historic treasures is far from over." Sridhar said.

The Telegraph, 12-6-2006

South to Indus valley, axe is 'link'

A village teacher digging his garden has chanced upon late stone age tools that may buttress theories linking the Dravidian and Indus valley civilisations.

V. Shanmughanathan of Sembiyan Kandiyur village, near Mayiladuthurai in Nagapattinam, stumbled upon two "polished neolithic hand-axes"—multi-purpose tools typical of the late stone age. One of them is engraved with symbols that resemble those on Harrappan seals.

With many scholars holding that the Indus valley civilisation was "pre-Aryan" and probably "proto-Dravidian", the finds could have an impact on future readings of Indian history, say archaeologists.

The tools also suggest an "overlap" between the Indus valley civilisation and the neolithic age.

Shanmughanthan reported the finds to his friend G. Muthusamy, curator of the Tranquebar museum in Nagapattinam, who handed them over to the state archaeology department.

"One of the hand-axes contains four symbols closely resembling the (pictorial) Mohenjodaro-Harrappan script," said T. S. Sridhar, special commissioner in the state archaeology department.

Their polished surfaces suggest the tools date from the neolithic period (5000-1000 BC), for the earlier palaeolithic tools have rougher surfaces, Sridhar said.

The 3000-1500 BC Indus valley civilisation flourished in the subcontinent's northwest, and most of its archaeological sites are in Pakistan

Coming after the discovery of Harrappan pottery remains in southern India, the new finds would spur historians and archaeologists to investigate how the Indus valley civilisation's influence extended beyond the Godavari, Sridhar said.

The discovery could also lead to knowledge about the Indus civilisation itself.

"This is the first time we have encountered Harrappan inscription on a neolithic tool. This firmly establishes an overlap between the Indus valley civilisation and the neolithic period," Sridhar said. "Such symbols had been seen earlier only in rock paintings and megalithic pottery (which came later than neolithic tools of this sort)."

The find could help date the Indus script, which has so far defied a definitive decipherment, the commissioner added.

One of the symbols represents a human body with a prominent row of ribs, another resembles a "jar symbol", a third looks like a trident and the fourth is a "vertical crescent".

"While the first two symbols have been etched by a series of dots, the other two have been made by line-engraving.'

The symbols seem to have been "written" from left to right, Sridhar said. The markings are deeper on the left and the size decreases gradually from left to right.

The granite tools have been sent for geological testing. After the tests are completed, the state archaeology department plans a thorough exploration of areas around Mayiladuthurai. It will also hold a seminar to discuss the finds with international scholars.

For now Sridhar is busy explaining the discovery, with pictures and a wax model, to curious visitors who keep dropping in at his office.

Readers Views

Discovery of a Century

The discovery of a stone celt (hand-held axe) bearing signs of the Indus Valley Civilization near Mayiladuthurai (May 1) is indeed significant. It is amazing that the celt as old as 1500 BC contains the word Murukan, a name still popular in Tamil. It is difficult to cite another language that has as hoary a tradition as Tamil,

K. Natarajan,
Bangalore

It is the discovery of a century as Iravatham Mahadevan put it. The celt could signify the missing link in the history of the Indus Valley Civilization and the people of peninsular India. It was theorised that Brahui was a Dravidian language, based on which the theory was in currency that the people of the Indus Valley were Dravidians. The new find could have travelled from Harappan sites as Harappans were good seafarers (Harappan seals were found as far as Sumeria) and Mayiladuthurai is close to a seacoast. The seals are indigenous, which means there was a peninsular migration of Harappans or the Harappan culture was extended to this part of peninsular India.

Vijay Veerla,
Nottingham, U.K.

The discovery reaffirms that the people of Harappa migrated to South India. The Neolithic generation of Harappa spoke a language that was Dravidian and the migration of culture took place approximately three millennium ago. The discovery of the celt should be properly recorded and protected as a monument to defeat any rumour that it was smuggled out of Harappa.

A. P. Jeyaraj,
Chennai

The discovery of a stone axe with signs found on the Indus Valley seals is certainly significant, but we need to exercise caution and not jump to hasty conclusions. To begin with, similar signs have been found in caves in Kodumalai in Tamil Nadu and in Anakodai in Jaffna (Sri Lanka).

Mr. Mahadevan's claim that the language of the Indus Valley was Dravidian because he reads a Tamil sounding word (Murukan) in these four signs is far-fetched. It is an opinion that is not supported by any methodology. One can similarly claim that Asoka's Brahmi inscriptions are in Tamil because early Tamil used a version of Brahmi. All we can say at this time is that the Indus Valley people had connections with the South, just as they did with West Asia, where too examples of Indus writing have been found.

N. S. Rajaram,
Bangalore

'வரலாற்றுப் புதையல்' தலையங்கம் (11-5-06) கண்டேன். வரலாறு, மனிதன் விட்டுச்சென்ற நினைவுச் சின்னங்களில் இருந்துதான் தோன்றுகின்றது. அக்கண்டுபிடிப்பு உண்மையாயின் சிந்துவெளி நாகரிகம், புதிய கற்காலத்தில் தென்தமிழகம் வரை பரவியிருந்தது என்று உறுதியாகச் சொல்லலாம். இவ்வடிப்படையில் வரலாற்று ஆசிரியர் வி. ஆர். ஆர். திட்சிதர் 'உலகில் நாகரிகம் தோன்றிய இடங்களுள் தென் தமிழகத்திலுள்ள குமரிக் கண்டமும் ஒன்று' என்று கூறுவது ஈண்டு நோக்கத்தக்கது. 1992-இல் தொல்லியல் அறிஞர் ஜாண்மார்ஷலின் சிந்து வெளி நாகரிகக் கண்டுபிடிப்பு, இந்திய நாகரிகத்தை கி. மு. 5000 ஆண்டு கட்கு முற்பட்ட சுமேரிய, மெசப்பட்டோமிய நாகரிகச் சமகாலத்தியது என்று பறைசாற்றியது. தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் மேலும் செம்பியன் கண்டியூர் எழுத்துகள் குறித்து ஆய்வு செய்தல் வேண்டும். அவ்வாறு ஆய்வு செய்து அவை சிந்துவெளி' நாகரிகத்தைச் சார்ந்தவை என்று உறுதி செய்யப்பட்டால் அக்கண்டுபிடிப்பு உண்மையிலேயே ஒரு 'வரலாற்றுப் புதையல்' என்பதில் துளியளவேனும் ஐயமில்லை.

செ. பரமார்த்தலிங்கம்
மதுரை.

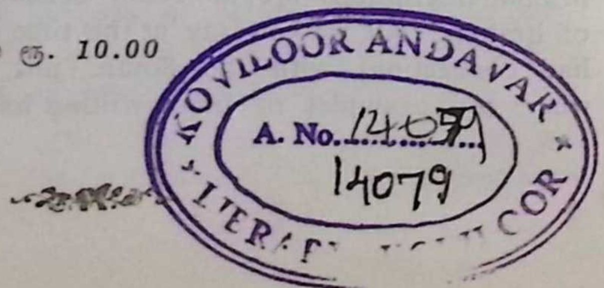

தகவலுக்காக : அலுவலக முகவரி

தொல்லியல் துறை
தமிழ் வளர்ச்சி வளாகம்,
ஹால்ஸ் சாலை, எழும்பூர்,
சென்னை - 600 008.
தொ.பே./நிகரி : 28190023 (நே)
தொ.பே. 28190020 (அ)
இ-மெயில் : tnarch@tn.nic.in

Department of Archaeology
Tamil Valarchi Valaagam,
Halls Road, Egmore,
Chennai - 600 008.
Ph./Fax : 28190023 (D)
Phone : 28190020 (O)
E-mail : tnarch@tn.nic.in

கல்வெட்டு இதழ் - 70 விலை ரூ. 10.00

28-04-2006 அன்று திரு. தி.ஸ்ரீ. ஸ்ரீதர், இஆப, அவர்கள் கைக்கோடரி குறித்து ஒலி-ஒளிக் காட்சியுடன் தொல்லியல் துறையில் ஆற்றிய மாதாந்திர சொற்பொழிவு.

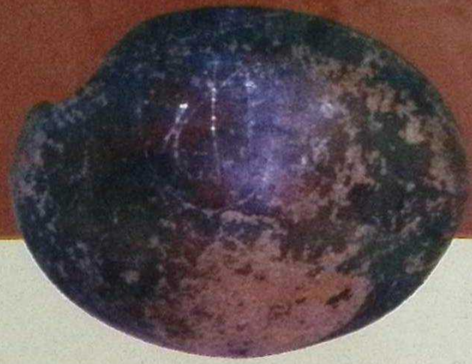
கைக்கோடரி கிடைத்த இடம் - செம்பியன்கண்டியூர் நில உரிமையாளர் ஆசிரியர் திரு. வை. சண்முகநாதனுடன் தரங்கம்பாடிக் காப்பாட்சியர் திரு. கோ. முத்துசாமி

<u>பின் அட்டை</u>

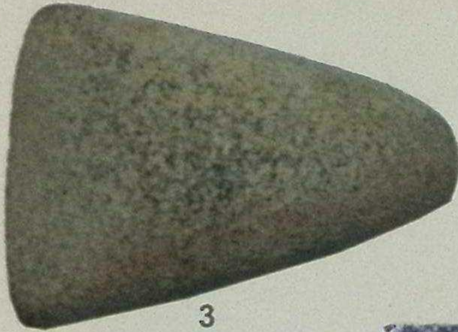
1, 2, 4	-	பெருங்கற்காலக் குறியீட்டுடன் கூடிய மட்கலன்கள் - செம்பியன் கண்டியூர், மாங்குடி, கம்பர்மேடு
3	-	புதிய கற்காலக் கைக்கோடரி - செம்பியன் கண்டியூர்
5	-	சிந்துவெளிக் குறியீடுகளுடன் வெண்கலக்கோடரி - சானுதாரோ
6	-	பாறை ஓவியத்தில் சிந்துவெளிக் குறியீடுகள் - கீழ்வாலை

1

2

3

4

5

6

